

ŽIVÉ KRIMI

ŽIVÉ KRIMI

Závislost na volantu a další skutečné příběhy

Obsah:

Bestiální rodiče	5
Gentlemanovi mříže nesluší	13
Hořká pilulka manželství	21
Závislost na volantu	31
Koloběh	41
Sok v lásce	51
Pražský Modrovous	65
Láska na inzerát	75
Nemakačenko	81
Zakázané ovoce	89
Měla jsem to udělat dřív	99
Volejte linku 158 (3 osoby v pátrání)	107
Zločinu na stopě (slovo vydavatele)	108
Soutěžní křížovka	110

Bestiální rodiče

Paní Koukalová dělala svému jménu čest. Oči měla všude – koukala se. A tak jí neuteklo ani podivné chování spolupracovnice Makrošové. Se svým dojmem vyrukovala hned o svačině:

„Holky, všimly jste si Elišky?“

„No,“ přišívala si narychlo knoflíček k uniformě poštovní doručovatelka Stanislava Mouříková. „Asi je marod, že dneska nepřišla.“

Paní Koukalová zavrtěla hlavou. To, co se jí nezdálo a co měla na mysli, byla velice vážná věc:

„Vsadila bych se, že je v jiném stavu.“

„Neblázni...“ zavrtěla hlavou Petra od „balíků“. „To by přece už dávno řekla, ne? A musela by chodit na gyndu na prohlídky.“

„Podle mě je to na rozsypání,“ stála si na svém Anna Koukalová. „Pod sakem eráru to sice dvakrát vidět není, ale mě nevožulí.“

„Ty snad máš halucinace,“ nesouhlasily s ní ostatní pošťačky.

Mně se zkrátka nelíbí. Už loni totiž takhle vypadala, pak

Autoři:

Jan Beer
Ivan Černý
Marie Formáčková
Markéta Höschlová
Miloš Kubík
Lukáš Littman
Marek Marek
Miroslav Mittlöhner

si najednou vzala dva dny volna a vrátila se hubená jako tyčka. To přece není normální.“

Kolektiv poštovních doručovatelek z jednoho okresního města se na sebe podíval. Jedny si myslely, jaké že to má ta Koukalová starosti, druhé pak, ať jim s tím vleze na záda. Jen starý mistr Dvořák zaváhal: „Poslyš, Aničko, co chceš dělat?“

„Já...já...“ nadechla se, i když věděla, že se jí budou smát a možná třeba některé ze spolupracovnic i nadávat. „Já bych to oznámila na policii.“

Většina děvčat skutečně vyprskla smíchy. Některé z nich zvedly výmluvně oči k nebi, jako že je ta Koukalová na hlavu, ostatní pravily, že mají nejvyšší čas jít s poštou. Václav Dvořák si nebyl jistý:

„Holka, to je delikátní věc. Abychom jí nějak neublížili. To by bylo...“ asi chtěl říci „nepříjemné“, ale vybavilo se mu francouzské „fopa“, používané za jeho mladých let a tak ten nóbl termín použil. Opakoval: „Fopa by to bylo. To určitě...“

„Fopa nefopa,“ paní Koukalová už byla rozhodnuta. „Já to zkrátka ohlásím. Ta holka se mi nelíbí. Ten podivný tón, jak nám v telefonu říkala, že si bere dva dny volna. Z ničeho nic...třeba potřebuje pomoci!“ rozhlédla se po služební místnosti doručovatelek, jako by hledala u ostatních souhlas.

Nedostalo se jí ho. Naopak.

„Vždyť má tři malé děti...“

„Nehas, co tě nepálí!“

„Kdyby ses raději starala o sebe...“

Po chvíli přemýšlení rozetnul problém sám starý Dvořák. Životních zkušeností měl na rozdávání. Po půl století služ-

by u pošty toho zažil dost a ještě víc nejrůznějších historek, historií a tragédií slyšel. Nechtěl nic ponechat náhodě, a tak sám spojil místní služebnu policie.

„Aničko, už můžeš být klidná,“ pravil po chvíli. „Takříkajíc jsi splnila svou občanskou povinnost. A teď už to jde mimo tebe.“

Paní Koukalová přikývla. Nějak se jí ulevilo. Nerada by někomu ublížila nebo ukřivdila, ale toho pocitu, že s Eliškou Makrošovou není něco v pořádku, se nemohla zbavit. Jak již řekla – už loňského roku měla dojem, že je v jiném stavu, který tají a ze kterého se zvláštním způsobem dostala. To přece není obyčejná obezita! Ten krok, červeně v tváři, změny chování... Na to byla příliš zkušená matka, aby neodhadla, co se před jejíma očima děje. Co se však skutečně odehrálo, to by nečekala ani v tom nejčernějším snu...

Policejní vůz zastavil před rodinným domkem manželů Makrošových. Praporčík Doubek s nadporučíkem Havlasem zamířili k brance. Doubek stiskl knoflík zvonku. Jednou, dvakrát, třikrát. Delší dobu trvalo, než se ve dveřích objevila paní Makrošová. Bledá, unavená, opírající se dlaní o zeď.

Policisté po sobě mrkli, tady tedy stoprocentně není něco v pořádku. Vždyť ta osoba sotva stojí na nohou!

Jiří Doubek se nadechl k pozdravu, nadporučík Havlas ucedil mezi zuby: „Člověče podívej...vždyť ona krvácí!“

Skutečně, jak jim šla žena otevřít, zůstávaly po ní na cestičce znatelné kapky krve.

„Třeba má silnou menstruaci...“

„Až tak těžko, kamaráde,“ věděl Doubek jako starý ženáč své.

A ani se nesnažil najít nějakou záminku pro jejich nenadálý příchod. Natolik byl zkušený, že usoudil pravý stav věci. Požádal, aby je Eliška Makrošová uvedla do kuchyně či do obývacího pokoje. Překvapilo ho teplo, že by topili už tak brzy?

Položil dlaň na těleso radiátoru, bylo vlažné.

„To kvůli dětem...“ neunikl jí jeho zkoumavý pohyb. „I když se to ještě asi nezdá, ale už začínají být rána chladná.“

Přikývl, i když byl opačného názoru. V polovině srpna je na přitápění přece jen brzy. Do toho mu ale koneckonců nic není. Raději se zeptal po manželovi. Dozvěděl se, že před chvílí odešel k dráze na odpolední.

Pak vystřelil: „Jste v pořádku?“

Neodpověděla, jen přikývla.

„Co se vám stalo? Vždyť krvácíte...“

„Já...“ zakoktala se a uhnula pohledem. „To nic není...měsíční potíže...“

Zatímco se praporčík bavil s ženou, nadporučík Havlas, aniž by se dovolil, letmo prošel dům včetně sklepa. Od tamtud se vrátil s vytřeštěnýma očima:

„To je pro výjezdovku. Ani nechod' do kotelny!“

„Co tam je?“

„Novorozeně v kotli...spíš co z něho zbylo!“

„Má kolega pravdu?“ Havlas se ostře podíval na ženu.

Ta neodpověděla, jen sklopila oči. Pak zavravorala a sesunula se na židli. Obličej ukryla v dlaních, ale neplakala. Na nic se jí již nevyptávali, netrpělivě však čekali na příjezd kriminalistů a sanitního vozu.

V kotli ústředního topení rodinného domku byly zajištěny tělesné ostatky novorozeněte. Oba manželé byli vzati do vazby, jejich tři děti byly dány do opatrování babičky s dědou, kteří žili na druhém konci okresu a o ničem neměli ani tušení.

Začala mravenčí práce výlechů, dokazování a protokolů.

Kapitán Vácha diktoval zapisovatelce výňatky z odborné zprávy:

„Nepojmenovaná Makrošová zemřela smrtí násilnou, jež je v přímé a příčinné souvislosti s účinkem ohně a žaru v kotli, do kterého byl novorozenec ženského pohlaví za živa vložen...“

Po dlouhé době dostal chuť na lok něčeho ostrého. Co to je za lidi? Vždyť ona se přiznala nejenom k této vraždě, ale ještě ke dvěma předcházejícím! Ti povedení rodiče zavraždili tři své vlastní děti! Se zavřenýma očima by mohl citovat z protokolů, ta fakta ho snad budou pronásledovat celý zbytek života.

„...po dohodě se svým manželem bezprostředně poté, co porodila živé zdravé dítě ženského pohlaví, neposkytla tomuto řádné ošetření a v úmyslu zbavit se novorozeněte usmrcením, předala je svému manželovi, který dítě přesně nezjištěným způsobem usmrtil a zakopal na neznámém místě...“

„...o rok později, rovněž dítě ženského pohlaví, předala manželovi...ten je usmrtil tím, že je živé vhodil do roztopené kotle ústředního topení...“

„...o dva roky později znovu porodila v časných ranních hodinách děvčátko. V úmyslu zbavit se jej usmrcením, jako

v obou předcházejících případech, neposkytla ani tomuto dítěti ošetření, zabalila je do igelitového pytlíku a ubrusu, odnesla je do sklepa rodinného domku, kde je vložila do nepoužívané staré pračky, přičemž k usmrcení dítěte došlo dopoledne téhož dne, kdy dítě, ještě živé, vhodil manžel do kotle ústředního topení, ve kterém za tímto účelem předtím zatopil. Zbytky tělesných ostatků našla policejní hlídka na základě občanské telefonické výzvy.“

Tři vraždy! Tři naprosto nepochopitelné, zbytečné a hnusné vraždy upálením. Což neexistuje antikoncepce, potraty nebo baby boxy? Proč je alespoň nemohli předat do pěstounské péče či k osvojení. Kolik manželských párů je bez naděje na vlastní dítě, kteří by si z kojeneckého ústavu velmi rádi odnesli i cizí, o které by se vzorně starali.

Marně se kapitán Vácha spolu s psychiatry snažil pochopit myšlenkové pochody obžalované matky bestie. Na jedné straně trojnásobná máma s dorůstajícími dětmi, o které se s manželem dobře stará, pak ale naprostý protipól, končící činy nejodpornějšími. Psychologové shledali u tohoto rodičovského páru totální absenci lidských morálních hodnot, což bylo při jejich průměrném IQ a středoškolském vzdělání pro všechny na tomto případě zainteresované nepochopitelné. Přebytečná kořata se na venkově tradičně topí. A oni své děti – pálili!

Posudek gynekologa říkal, že obžalovaná absolvovala jedno umělé přerušování těhotenství, pak tři roky používala hormonální antikoncepci. Náhle však přestala na

gynekologii docházet, ačkoliv byla pravidelně každý rok zvána na prohlídku.

Posudek z místa bydliště: žila spořádaně rodinným životem, celé okolí je považovalo za slušnou rodinu. Oba pracovali, on jako strojvůdce na dráze, ona u pošty, řádně se chovali, ani jeden z manželů Makrošových neholdoval alkoholu, nikdo z nich neměl návyk na drogy.

Ne, bylo to nepochopitelné.

Znalci z oboru psychologie a psychiatrie se shodli, že obviněná netrpí žádnou duševní chorobou a že v době činu byla schopná plně rozeznat nebezpečnost svého jednání. Dokonce její inteligenční kvocient mírně přesahoval průměr. Byla tedy vina v jejím muži? Vyhržoval jí, nutil násilím ke strašnému rozhodnutí – samotný čin vraždy prováděl on. Ona porodila, devět měsíců nosila plod jejich vztahu pod srdcem a pak se „jen“ dál už o jeho osud nestarala.

Donucení ze strany manžela obžalovaná popřela. Přiznala však, že utajeně rodila, protože by další děti pro jejich pětičlennou rodinu byly neúnosnou finanční překážkou.

Na opakovanou otázku vyšetřovatele, zda si byla vědoma možnosti antikoncepce, umělého přerušování těhotenství či možnosti předání novorozence k osvojení, jen krčila rameny.

Že prý už nechtěla absolvovat složité procedury v ordinacích, čekání v čekárnách...

Tady zůstával rozum stát. Raději vše řešili po svém – vraždou plamenem. Kremací za živa!

Zapisovatelka Ludmila Kočvarová zvedla oči od počítače a nechala se unést spravedlivým hněvem: „Doufám, že jí napaří nejvyšší trest. A jemu to samé!“

„A co je dnes nejvyšší trest? Před pár lety to býval provaz. Ale teď...“ mávl rukou vyšetřovatel. „Darmo mluvit!“

„Ať aspoň dostane doživotí!“

Kapitán Vácha si nebyl jistý: „Nevím, děvče, nevím. Za prvé má na starosti ještě ty svoje tři děti, o které se mimochodem dobře starala...a...“ odmlčel se na okamžik, aby dodal novinku, která věc značně změnila: „Právě jsem dostal zprávu, že její manžel zemřel ve vazbě na infarkt.“

„No a?“ nechápala.

„A Makrošová ihned změnila výpověď. Prý ji ke všemu nutil pod pohrůzkou smrti.“

„To by z toho byla ale venku,“ žasla zapisovatelka.

„I když všichni vědí, že to bylo jinak...s jejím souhlasem...“

„Každý lepší advokát ji z toho teď vyseká,“ přikývl kapitán nerad. „Prakticky je z toho už venku. I když dobře vím, jak to ve skutečnosti bylo. Ale teď už jí to soud nedokáže. Všechno shodí na mrtvého manžela.“

„Ale to přece není možné,“ rozčilovala se Kočvarová, jako by byla u policie první den. „To přece není spravedlivé.“

„Jo...je to smutné, ale asi to tak bude,“ zadíval se kapitán Vávra do papírů. Bylo potřeba dokončit rozdělanou práci. Před očima se mu však rozplývala formulka „osoba plně trestně odpovědná...“

Gentlemanovi mříže nesluší

„Policie žádá občany o pomoc při pátrání po maskovaném lupiči, který přepadl několik peněžních ústavů po celé republice. Má střední postavu, používá masku bývalého prezidenta USA Ronalda Reagana a vyznačuje se vybraným chováním. O peníze slušně požádá, po jejich vydání poděkuje a políbí úředníci obřadně ruku... Pozor, sami nezasaďte, je ozbrojen. Prohlédněte si záznam z bezpečnostní kamery, jestli pachatele podle nějakých znaků nepoznáváte...“

Štěpán neměl nejmenší tušení, že právě v televizi odvyšíl v krimi zprávách tuto výzvu. A přitom jenom stačilo zvednout oči a podívat se na obrazovku, která byla v rohu herny, kde v poslední době trávil spoustu času. I teď civěl na míhající se symboly a rozechvěle doufal, že se za chvíli ozve nádherná zvonkohra cinkajících mincí. Jenomže nic se neozývalo, vlastně ano, ale šlo o mince, které do nenasytého automatu házel on sám.

Nemohl si pomoci, k automatům ho každý den přitáhla nějaká zvláštní síla, které nedokázal odolat, i když dobře vě-

děl, že vlastně podniká krasojízdu na dno. Tisíckrát si předsevzal, že se na automaty vykašle, ale stejně u nich skončil, jako by ho tam dovedla jakási magická síla. Co kdyby to právě dneska vyšlo?

Ještě nedávno se vlastní slabostí hodně trápil. Snažil se herně vyhýbat, dokonce se mu občas podařilo nezajít tam několik dní, ale nakonec tam zase skončil. Nejdřív to jakž takž zvládal, měl docela dobrý plat, ale pak už jen z vlastních výdělků automat živit nestačil a dostal se do dluhů. V herně se vždycky našel někdo, kdo mu půjčil. Stačilo jen podepsat papír a mohl jít zase hrát. Svě věřitele považoval za slušné kluky a byl přesvědčen, že se splacením nebudou spěchat, že se s nimi nějak dohodne. Ale oni se dohadovat nechtěli. Přišli s tím, že nastal čas vrácení peněz a pak na něho rovnou poslali partičku namakaných svalovců, kteří diskutovat nehodlali. „Když do zítřka nevrátíš, můžeš se dopředu rozloučit se všemi, na kom ti záleží...“

Štěpán byl vyděšený, neviděl žádné světlo na konci tunelu, ve svém okolí neměl nikoho, kdo by ho mohl založit. S matkou nevycházela, už léta žil sám a přítelkyně Linda, se kterou se dal dohromady nedávno, byla ráda, když vyžila od výplaty k výplatě. A času bylo strašně málo. Prostě musel do té banky zajít, jestli chtěl ještě nějaký čas na tomhle světě pobýt. Nebyl hloupý, navíc byl slušně vychovaný, nechtěl dělat žádné pozdvižení. Vzal si z domova masku, která mu tam zbyla z nějakého mejdanu, vlastně už si ani nepamatoval, kdo mu ji tam nechal, do kapsy strčil plynovou pistoli Smith&Wesson, dárek od přítelkyně Lindy k třicetinám. Vybral si menší banku, kde v tu dobu seděla už jenom jedna úřednice, počkal, až tam nebudou žádní klienti a v klidu a pokoji vešel dovnitř.

Je pravda, že se úřednice lekla, když viděla masku. Těžko mohla předpokládat, že k nim zavítal někdejší americký prezident, možná ho ani neidentifikovala. Ale zcela určitě ji napadlo, že tady nejde o legraci. Štěpán jí pro jistotu hned ukázal zbraň, která vypadala opravdu nebezpečně, a úřednice pochopila. Byla instruovaná a věděla, že se v podobných případech nemá o nic pokoušet, že nemá telefonovat, utíkat, diskutovat, v tomhle byly peněžní ústavy férové, své zaměstnance nechtěly ohrožovat. Štěpán ji požádal, aby mu vydala všechny peníze a ona to bez zaváhání udělala. Miliony to nebyly, to poznal hned, ale na dluh to určitě stačit bude. Štěpán shrábl bankovky do igelitky, kterou měl pro ten účel připravenou, uklonil se, sáhl pro ledovou ruku vyděšené ženy a galantně ji políbil.

„Děkuji, madam, a přeji pěkný zbytek dne.“ Pak vyběhl ven, mezi dveřmi sundal masku, přidal ji k penězům v igelitce a vmísil se do davu na ulici. Za pár minut slyšel známé houkání policejních vozů, ale to už se ho netýkalo. Zašel do herny, odevzdal peníze věřitelům a ještě mu něco zbylo. Tak sedl k automatu, aby zase zkusil štěstí. Potřeboval se uklidnit a navíc peníze, které mu zbyly, považoval za jakýsi bonus, prémii za riziko.

Po nějaké době se dostal do stejné situace, zase přišla chvíle, kdy měl splatit dluhy, zašel tedy opět tam, kde se vždycky nějaké peníze najdou. Bylo mu jasné, že v jejich městě už jsou policisté bdělí a možná mají ve všech bankách své lidi, a tak si udělal výlet na druhý konec republiky. Cestou si pochvaloval, jak je naše země malebná a že vlastně všechno zlé je k něčemu dobré. Takhle se aspoň někam podívá a jízdou si pročistí hlavu. Rád řídil, hezky se mu přitom přemýšlelo, velké problémy se

postupně zmenšovaly, odhodlání zlepšit se narůstalo. „Ještě jednou, naposledy a pak se na to vykašlu, věčně to vycházet nemůže.“

I v tom městě, kde byl poprvé v životě, měl úspěch. Za se měl v igelitové tašce slušnou sumičku, navíc nespěchal, byl si jistý, že ho nikdo nepronásleduje. Auto nechal zaparkované v sousední ulici a byl si jistý, že z banky za ním nikdo nevyběhl. Nezdržoval se, na zpáteční cestu vyrazil hned, ale v klídku, žádné překračování rychlosti nebo jiné dopravní přestupky. Naopak jel mimořádně ohleduplně. Vybral si pěknou pumpu asi v polovině cesty, zašel do restaurace, dal si dobrou večeři a ještě stihl vrátit dluh a srovnat si u automatu myšlenky v hlavě.

Samozřejmě přesně věděl, kolik peněžních ústavů navštívil, dokonce si pamatoval částky, které si odtud odvezl. Nezapomněl ani na ty dámy, s kterými se za těchto podivných okolností seznámil. Všechny se chovaly podobně, byly překvapené, vylekané, zaskočené a nakonec šťastné, že to mají za sebou. Ono opravdu není nic příjemného dívat se do hlavně namířené pistole, sám to zažil, když ho poprvé překvapili vymahači. Žádná z těch dam mu nekomplikovala život, a tak svoji vřelost při loučení ani nemusel předstírat. Byl jim opravdu velmi vděčný, byly to vlastně zachránkyně jeho života, protože kdyby mu peníze nedaly, zcela určitě by to s ním dopadlo hodně špatně.

Jen jednou narazil na dámu, která z něho neměla strach, ale bylo jí ho líto. Byla to starší žena s laskavými očima, která mu sama peníze narovнала do tašky, ale celou tu dobu mu domlouvala, že by se měl vzpamatovat a nekazit si život.

„S tímhle věčně nevydržíte, mladý muži, jednoho dne vás

chytanou a zavřou do vězení. A na to je přece života škoda, ne?“ říkala mu dáma shovívavě a snažila se najít v masce starého prezidenta jeho vlastní oči. Bylo mu trapné políbit jí ruku, tak jí jen poděkoval a odporoučel se.

Zpočátku se bál. Když šel v masce a s pistolí do banky poprvé, byl strachy bez sebe. Měl dvojí strach. Bál se, že to nevyjde a ještě o něco víc se bál, že ho ti vymahači zlikvidují. A jemu se ještě nechtělo ze světa odejít. Obával se, že mu selže hlas, uvažoval dokonce o tom, že si svůj požadavek napíše na kus papíru, který úředníci předloží, ale pak to zavrhl. Bylo by to zbytečné zdržení. Povedlo se poprvé, povedlo se podruhé, povedlo se popáté a on našel v této činnosti zvláštní zalíbení.

Ale když se člověk vydá riskantní cestou, nesmí usnout na vavřínech, to si uvědomil při jedné ze svých akcí, kdy to málem dopadlo katastrofálně. Byl si jistý sám sebou, nebyl dost opatrný, chvíli před takovou malou zastrčenou bankou v postranní ulici přecházel, aby zjistil, že je čistý vzduch, a pak tam vešel. Masku už měl na obličej, pistoli ale ještě držel v kapse. V okamžiku, kdy ji chtěl vyndat a sdělit takové mladé holce u okénka svoje přání, se odněkud zezadu vynořilo asi dvacet lidí. Možná tam měli zrovna nějaké školení nebo kontrolu, konkurs na nové pracovníky, každopádně bylo v místnosti plno a jemu se naštěstí podařilo rychle zmizet. Tehdy měl dost nahnáno, protože lidí v masce do bank určitě moc nechodí. Utíkal jako šílený, ani si netroufl nasednout hned do auta. Skončil v jakési putyce, kde si dal několik minerálek a čtyři kávy, hrozně se bál vy-

jít na ulici. Ale pak zavírali, vyjít ven musel a pro jistotu chodil ještě chvíli tím neznámým městem, aby se ujistil, že tam žádné policejní vozy neprojíždějí. Opravdu neprojížděly, zřejmě si to ta dívka u okénka ani neuvědomila, že před ní stojí někdo s maskou na obličeji. Pravděpodobně Ronald Reagana neznala, nic jí tedy nepřišlo divné.

Ostražitý ale byl. Od té doby věnoval obhlídce terénu mnohem větší pozornost, vyjel na akci s dostatečným časovým předstihem, aby mohl pozorovat, kdo do banky jde, kdo vychází a kolik lidí se tam vyskytuje.

Tehdy si řekl, že toho nechá, dokud je čas. Dokonce se začal modlit, aby to někdo ovládající lidské osudy zařídil a on konečně vyhrál pořádné peníze. Nechtěl už mít dluhy, přál si usínat v klidu a nebát se, co přinese další den. V podstatě to byl slušný kluk, který chtěl jenom normálně příjemně žít. Představoval si, že si s Lindou pořídí malý baráček v nějakém pěkném prostředí a bude jim tam dobře. Naprosto věřil tomu, že se dokáže bez automatů obejít.

Lindu měl rád, rozuměl si s ní, líbilo se mu, že je tolerantní, že ho nepodrobuje výslechům, když má starosti. Vůbec ho nenapadlo, že to právě bude Linda, kdo ho zradí. Že ho nechytanou policajti, že ho nezpacifikují v některé z bank, ale že tu síť, do které ho chytanou, mu do cesty nastraží jeho dívka, jeho jediná láska. Chodili spolu už několik let, Linda věděla, že chodí do herny, ale neřekl jí, jakým způsobem vyrovnává své dluhy. Linda se neptala, nepovažoval za rozumné ji informovat o něčem, co by ji mohlo trápit. Možná jednou, až spolu zestárnou, se jí přizná, říkal si, když o budoucnosti s ní přemýšlel.

Linda se na rozdíl od něho tenkrát na televizi pozorně dívala. Poznala masku, protože ji několikrát držela v ruce,

když u Štěpána doma uklízela, poznala i pistoli, ostatně sama mu ji koupila. A také poznala mikinu a vlasy, respektive účes, protože ho sama stříhala... Zkrátka neměla sebevětší pochyby. Chvíli přemýšlela, jestli má počkat, až se Štěpán objeví, ale nakonec vytukala v mobilu číslo 158 a oznámila, že se právě dívala na televizi a ví, kdo je ten lupič – gentleman.

Vyzvedli si Štěpána v herně, kde se opět pokoušel zjistit, jestli je mu ten večer štěstěna nakloněna. Nebyla a on dostal sedm let na to, aby se mohl nad svým životem pořádně zamyslet. Zamýšlel se velmi intenzívně a vůbec mu vězeňské prostředí nevyhovovalo. Byl si jistý, že gentleman za mříže nepatří. Ale bohužel o tom nikoho nedokázal přesvědčit.

Hořká pilulka manželství

Petr Šrámek si na ten den vzal dovolenou. Sloupkové hodiny po pradědovi se rozezněly. Deset úderů říkalo, že má nejvyšší čas.

Maně si připomněl, že nescházelo mnoho a přišel i o tuto rodinnou památku. Jak se to všechno vlastně změnilo. Jak to, že se Dana tak změnila?

Přistoupil ke skříni, jednoho z mála kusů nábytku, který mu zůstal, a zaváhal. Má si vzít šaty, nebo stačí sportovní bunda?

„Málo jsem se honil?“ mluvil sám se sebou.

Dokonce si kvůli ní vzal druhé zaměstnání. Přestože chodil na směny do tiskárny, ještě roznášel pivo U Kořínků. Pořád jí to bylo málo. Peníze, peníze, peníze... jen to od ní pořád slyšel.

Přejel očima černé stíny, které na zdech zbyly po obrazech, i ty ho donutila prodat ve starožitnostech.

Začalo to tak prostě. Najednou jí vadilo, že mají škodovku a nikoliv forda jako sousedé na patře. Šla na to osvědčeným ženským způsobem, tenkrát v tom neviděl nic špatného. Když dali malou spát, naservírovala chlebičky, vínko. A pak se k němu roztouženě přitulila...

Jak by jí mohl něco odmítnout. Vydělat si ale na nový vůz mimo plat, to není legrace. A tak k těm dvěma zaměstnáním přidal i sobotní a sváteční směny.

„Hergot...už je mne půlka...“ všiml si, jak mu padají kalhoty. Utáhl opasek o další díрку i bez Klause a vklouzl do manšestrové bundy. Jenže tím pádem byl mnohem méně doma, honily se mu hlavou myšlenky a neveselé vzpomínky. Prakticky se domů chodíval jen vyspat. A Dana měla najednou příliš volného času pro sebe. Párkrát si vyslápli do biografu nebo zatančit si, ale byl tak hrozně unavený a nevyspalý, že druhý den v práci sotva vydržel. A když zase jednou přinesla nečekaně dva lístky do divadla a jemu se nechtělo, jak byl utahaný, rezolutně prohlásila, že je přece nenechá propadnout. A že prý brnkne nějaké kamarádce z úřadu...

S tím novým vozem to ale neskončilo. Naopak, rostly její další nároky. Komplet z módního salonu, paleta z pravého norka, značkové parfémy. A on se mohl uštvat. Ale odměna za ten kožíšek byla sladká, to musel nechat. Bylo v ní něco živočišného, když se na něm milovali, a jak až příliš pozdě zjistil – i vypočítavého.

Ze zvyku se v předsíni zastavil u zrcadla. Vracelo mu obraz předčasně stárnoucího obličeje s hlubokými kruhy pod očima, objevily se první vrásky i šedivějící vlasy. A to je mu teprve třicet let!

Kdyby nad tím vším mohl mávnout rukou. Jít do hospody, dát si panáka a klofnout, jak mu všichni kamarádi v práci radili, jinou. Nejlepší náplast na bolest z lásky je prý nová láska. On však na to není. Vždycky se těžko seznamoval a střídání partnerů jako ponožek hluboce odusoval. Je to prý dané přírodou, něco o tom četl. Vět-

šina lidí je takříkajíc mnohosubných, ale on, na rozdíl od nich, je – jednosubný.

„Jinak jsem ale v pořádku!“ zavtipkoval nevesele na zrcadlo. „Tak jdeme na to!“ pobídl sám sebe.

Ještě se učísl a zaklapl dveře. Měl s ní schůzku v letité kavárně na Vinohradech. Do telefonu mu ale neřekla, proč se s ním chce po víc jak půl roce sejít.

Petr a Dana Šrámkovi. Tu vizitku už chtěl několikrát ze dveří odšroubovat, ale nikdy k tomu nesebral dosti síly. Měl ji rád i po tom všem, co mu provedla. Možná, že ve skrytu duše doufal, že se k němu vrátí. Odešla mu s tím chlapem, ale nevezala si ho, i když je to už od rozvodu málem tři čtvrtě roku. Stýskalo se mu, co to bude zapírat. A dvakrát tolik se mu stýskalo po malé Zuzance, kterou si Dana samozřejmě vzala. V tom už jí vůbec nebránil. Dítě patří především matce, to cítil a uznával, i když ho to velmi bolelo. Tedy, když se o něj dobře stará. A to zase Dana ano, i když k němu se zachovala moc ošklivě. Vycucala ho a vyždímala do poslední kapky a pak ho odkopla jako psa. Chladnokrevně, bez váhání a studu. Jako ledová kalkulačka.

„Přidej...“ napomenul se při pohledu na hodinky.

Nerad by přišel pozdě. Bral schody po dvou, minul popelnice seřazené v chodbě domu a vyšel na ulici. Náhle ho napadla nádherná myšlenka. Tak hezká, že o ní ani nezapochyboval. Co když se k němu Dana chce vrátit? Konečně pochopila a uznala jeho klady a teď přehodnotila svoje chování.

Odpustil by jí, co mu udělala?

„No jo,“ vydechl nahlas, až se člověk, se kterým se na chodníku míjel, zastavil a zvědavě otočil.

Dávno v sobě udusil pocit oklamaného paroháče. Když se chce, tak se dá zapomenout i na takovou zradu. Přebolí ale jen za určitých okolností.

Pospíchal, na rohu se však zarazil u květinářství. Na rande se nemá chodit bez květiny! Vybral růži za nekřesťanských devadesát. Pro Danu. Jako dřív. Jako by se mezi nimi nic nestalo. Vždyť ona se chce udobřit a vrátit domů. Proč by mu jinak volala?

„To všechno ten floutek!“ byl si jistý.

To on využil toho, že trávila celé večery sama doma, že tam tvrdla i o sobotách a nedělích. Využil i toho, že si s ním, přiznal si to, v poslední době moc neužila ani v posteli. Mělo to ale své důvody. Přes týden býval tak utahaný, že usínal i při jídle. Dělal i o svátcích a prodloužených víkendech. Na lásku jim zbývala jen neděle, a to ještě občas. A ona byla v rozpuku. Žádoucí, planoucí, nedočkavá a netrpělivá. Tělo, jak se zdá, chce holt své a rozumem mu neporučíš.

„Teď už to bude jiné...“ sliboval sám sobě a měřil kroky ulici.

Na okamžik ho zastavila červená barva semaforu.

Ten chlap měl na ni obrovský vliv. Jako by ji hypnotizoval. Jinak si to nedovedl vysvětlit. To kvůli němu se tak změnila. Jak byla najednou na peníze. Prachy, prachy, prachy. Jako by to bylo všechno. A on se jí snažil ve všem vyhovět. I ten byt mu po rozvodu vystěhovali takřka do posledního kousku. Taková chamtivost a hamižnost, to se hned tak nevidí. Počkali si, až bude mít prodlouženou směnu u rotačky v tiskárně, aby měli dost času a klidu – vystěhovali ho téměř dokonale.

A na Zuzanku si vymínila platit celých pět tisíc! Tu část-

ku jí také jistě nakukal on. Bylo to dost, i soudkyně pokrčila obočí při vyslovení částky, ale on souhlasil. Dával je, i když to bylo hodně. Ale nakonec, říkal si, vždyť je to pro mé dítě. A dnes je všechno tak drahé.

„Zuzka!“ projel jím nůž starostí.

To ho předtím nenapadlo. Co když se jí něco stalo? Od malička je náchylná na záněty středního ucha, měla chudinka malá třicetkrát píchaná ouška. Ale ne, uklidňoval se, to by mu jistě žena řekla rovnou do telefonu. Žena... trpce si položil otázku. Má právo jí tak ještě vůbec říkat? Dávno už ne...

Přendal růži z pravé do levé ruky a začal se opájet představou, jak začnou znovu. Vždyť nejsou tak staří. Celý život mají před sebou. Jemu je teprve třicet let, jí o čtyři roky méně.

Přeběhl křižovatku a vstoupil do starého dobrého podniku. Letité sály, štukované stropy, těžké závěsy. Svého času to bývala kumštýřská kavárna, ta by mohla vyprávět. Sedával tady Hašek, Longen, až sem na Vinohrady se čas od času zatoulala melancholická Kafkova parta, když už je omrzelo Arco u Masarykova nádraží.

Jeho děda mu o těch bohémských dobách rád vyprávěl, sám měl tehdy vinárničku nedaleko proslulého hotelu Beránek, ze kterého je dnes nějaká banka.

V čele zadního sálu bůhví proč viselo troje obrovské paroží. Takové nemají ani na Křivoklátě. Přejel očima prostor, Dana tady ještě nebyla. Posadil se k té symbolice na zdi zády a po dlouhé době dostal chuť na něco ostrého. Kavárna zela prázdnotou, vždyť je teprve dopoledne. U jednoho ze stolků se hihňala trojice děvčat, zřejmě studentky za školou. Ve vedleším koutě srkal mléko starců ošuntělý mláde-

nec s dlouhými vlasy staženými do uzlu. Asi hledal ve víně inspiraci, protože zarputile škrtal cosi v bloku. Básník nebo prozaik? Tak či onak, podle účtu, ležícím na ubruse, však dnes jeho múzy polibky skrblily.

„Přejete si prosím?“ šedivý muž ve fraku ještě ze staré školy se uctivě předklonil.

I on byl kusem téhle letité vinárny. I on by mohl vyprávět.

„Vodku!“ řekl tónem, jako by objednával šampaňské s kaviárem.

„Finskou?“ upřesňoval si vrchní.

„Hanáckou...prosím...“ špitl Petr Šrámek, když si uvědomil, co dnes stojí v takovém podniku dobrá značka. A to musí pozvat Danu. Sluší se to přece.

Nikdy by si nepřiznal, že si tu skleničku dal vlastně na odvalu. Byl rozechvělý jako při prvním rande, jako při první schůzce.

Dana přišla jako vždy s pětiminutovým zpožděním. Zvedl se, udělal k ní krok. Usmál se a beze slov jí podal růži. Bezmyšlenkovitě se na ni podívala a ani se nesnažila vyjádřit radost či poděkování. Usedla na nabízenou židli a položila ji vedle kabelky.

„Kávu!“ poručila číšníkovi.

Vázu s vodou, nabídnutou pro květinu odmítla se slovy, že za chvíli půjde.

Zamrzelo ho to, ale nic neřekl. Velmi dobře však pochopil, že jeho sen o udobření mizí stejně tak rychle, jako když prve přišel.

Kradmo si svou bývalou ženu prohlížel, už se neviděli dobrých osm měsíců. Také ona zhubla, vystoupily jí lícní kosti, zešpičatěla brada. Rty se zúžily do přísných čárek, u kořene nosu se objevily rýhy, které nemívávala.

„Co Zuzanka?“ přerušil ticho.

I to si vynutila, aby dítě nenavštěvoval. Prý v zájmu jeho klidného duševního vývoje. Peníze posílal převodem na účet, domluvili se na tom, že se s malou bude stýkat časem, až povyroste a „bude mít ze všeho rozum“, jak mu Dana vnutila svůj názor.

„Zuzka je v pořádku...Zuzka, ta ano!“ dodala významně.

Nervózně si pohrávala s krabičkou cigaret, pamatoval ji jako nekuřačku. Její chování inzerovalo vážný problém. Netušil, o co jde, ale zmocňoval se ho čím dál víc nepříjemný pocit. Snad nedostali zálsuk na jeho byt? To by jim mohlo být podobné. Nic jiného ho ale napadnout nemohlo. Odmítla jeho pozvání na sklenku vína, dal si tedy ještě jednu hanáckou vodku na kuráž.

Alkohol štípal méně než její nečekaná slova:

„Jsem v jiném stavu!“

Ta věta mu načisto rozbořila vzdušný zámek, který si postavil cestou z domova, silou semtexu. Rozmetala ho do všech stran a definitivně. Kupodivu se však velmi rychle vrátil k realitě. Stejně to byl nesmysl. Přání předčilo možnosti. Už jednou jsou rozvedení a slepovat rozbitý džbán se nevyplácí.

„No a?“

„Problém je v tom, že...“ odmlčela se, aby pak tvrdě dodala: „Že s tebou!“

Kdyby se v té chvíli utrhł masivní křišťálový lustr u stropu vinárny a spadl vedle nich, lekl by se asi méně. Nevěřil vlastním uším. Překvapeně vyhrkl:

„Ty ses zbláznila!“

Přes sedm měsíců jsou rozvedeni, takřka rok s ní už nic neměl. A to nejen díky tomu, že byl prakticky bez přestá-

ní v práci, ale že ona asi už proto, že žila s tím druhým, ho odmítala i v těch vzácných chvílích volna.

„Víš,“ zapálila si jednu cigaretu od oharku druhé, „budeme se brát. A pak budeme potřebovat každou korunu!“

Nerozuměl jí. Že se chce znovu vdát, vcelku chápal. Ale proč do toho plete peníze? A když už, proč to říká zrovna jemu? Ať pro změnu zapřáhne toho druhého. To už je přece jejich věc, nebo ne?

Usrkl vodky, aby mohl zvážit odpověď.

„Co s tím mám společného?“

„Vždyť přece říkám, že jsem v jináči. A jsem v tom s tebou!“

Panenky oči měla tvrdé jako dva křemeny. Dokonce ani neuhnula pohledem, když se na ni upřeně zadíval.

„To snad není pravda...“

Zavrtěl hlavou a pokusil se jí spočítat na prstech, kolik měsíců spolu nespali. Nestačily mu k tomu obě dlaně. Takřka ho nenechala domluvit. Vyprskla, že se s Lubošem za čtrnáct dní berou, aby ještě nebylo vidět kypící břicho. Dítě, které se má narodit za pár měsíců, si nechají a doufají, že Petr Šrámek nebude dělat potíže.

Jinými slovy – že bude řádně platit další alimenty. Pět tisíc dáva na Zuzanku, pro toho maličkého bude zatím stačit polovic. Celkem od něho tedy očekává sedm tisíc pět set korun českých a to pravidelně, jednou za měsíc.

„Zatím...než povyrostou...“ významně zvýšila hlas.

Zatnul ruce v pěsti, nevěděl, jestli se má smát, nebo zuřit. Zvykla si na něm štípat dříví, ale tohle je tedy vrchol. To všechno mu tady řekla přímo do očí a vůbec se při tom ani nezačervenala. Nikdy by nevěřil, že se někdo může takhle změnit. Nebo byla odjakživa taková a jen díky jeho vli-

vu a přítomnosti nedokázalo semínko její choroby charakteru vyklíčit? Nemělo vhodnou půdu, nebylo zaléváno a pěstováno křiváctvím jiného?

Kdoví, nebyl psycholog a ani se jím nesnažil být. Jako tonoucí se chytal stébla logických argumentů, na které však ona s oslí tvrdohlavostí neslyšela.

„Vždyť ti opakuji, a ty to dobře víš, že jsme zkrátka spolu nic neměli. A už jsi pár pátků rozvedená. Tak co!“

„Co?“ zvedla se od stolu a mluvila svrchu. „Ty asi nevíš, že existuje zákon, který říká, že bývalý manžel je považován ještě tři sta dní po rozvodu za otce eventuálního dítěte? Poslouchej dobře – tři sta dní! Se vším všudy! A tedy i s vyživovacími povinnostmi. Tak s tím laskavě počítej. Jako my...“ uklouzlo jí.

Přestal ji poslouchat. Uhnul tváří, aby neviděl její nenávistný pohled. Když se nadechl, aby jí řekl něco od plic, byl u kavárenského stolku sám. Jak rozetnout ten právní šmorchanec, nevěděl. Naproti němu vadla růže.

Jediná cesta bude asi obrátit se na soud. Soud, soud - ten přece řeší zločiny...

Nic nevidící a nic neslyšící starý vrchní mu beze slova přinesl ještě jednu sklenku vodky. A kupodivu ji zapomněl připsat k těm předcházejícím.

Závislost na volantu

„Z našeho Péti jednou bude závodník,“ říkala paní Dvořáková známým, kteří žasli, když viděli malého, sotva čtyřletého kluka za volantem rodinného vozu. Byl auty doslova posedlý. Už když ho vozila paní Dvořáková v kočárku, rozeznával všechny značky aut, která jezdila po silnici, jeho největší zábavou bylo vedle hraní s autíčky sledovat provoz na silnici. U nich na vesnici velký nebyl, a tak s ním jezdili na dálnici, tam zaparkovali a nechali ho, aby sledoval auta a sděloval jim jejich výrobní značky.

Jak mohl, hrnul se do tátova auta, a když se mu poprvé podařilo nastartovat, táta se vyděsil, ale nic se nestalo. Péťa nastartoval a pak zase motor vypnul. Táta si ho občas vzal při řízení na klín. Když trochu povyroستl, občas ho nechal projet se u nich doma na dvoře. Jen pár metrů, vždyť za tu velkou dětskou radost to stálo. Dvořákovi byli rozumní, nechali svého synka řídit jenom pod dohledem.

„Vyjed' mi z garáže,“ říkal pan Dvořák Péťovi celá léta, protože věděl, že radostnější začátek dne svému synovi ani dopřát nemůže. Péťa se na tu chvíli těšil, a když seděl

za volantem, doslova zářil. A šlo mu to. Talent od přírody, říkával táta. I když byl Péťa ještě malý kluk, dokázal se ovládat a nikdy nešlápl na plyn víc, než bylo třeba, i rychlost přidával s citem a pokaždé dokázal včas zabrzdít.

Od deseti řídil líp než táta a ten toho později, když byl syn dostatečně velký, občas využíval. Klidně si dal panáka, když byli celá rodina někde na návštěvě, protože na zpáteční cestě nechal řídit syna. Ten cestu zvládne bravurně, pan Dvořák si tím byl naprosto jistý a nedělal si hlavu z toho, že by je mohli zastavit policajti. K nim do vesnice totiž nejezdili, ještě nikdy se nestalo, že by kontrolovali řidiče v okolí jejich bydliště, prostě venkov má v tomto směru výhodu. Provoz je malý, tam by se páni policisté nudili, kdyby tam chtěli sledovat dodržování pravidel silničního provozu. Lidé proto jezdili bez potřebných dokladů, klidně si dali pivo na žízeň a řídili, protože nehrozilo, že by je někdo u toho nachytl. Policisté přijeli jenom tehdy, když jim někdo zavolal, že traktor skončil v příkopě nebo plně naložený valník se převrátil a silnice je plná brambor nebo cukrové řepy. Ale i k takovým událostem docházelo zřídka, vlastně už léta se nic takového nestalo. Když občas někdo skončil v příkopu, poradili si svépomocí, policisty k tomu nepotřebovali.

Pěťu motoristická vášeň nepřešla, ani když dorostl do věku, kdy si mohl řidičský průkaz udělat a přestalo se mu říkat Péťa. Ale jeho nenapadlo přihlásit se do autoškoly a upřímně řečeno, ani jeho otec ho k tomu nenutil. Proč taky, vždyť Petr se zatím projíždí jen po okolí a na řidičák bude času dost, až si na něj sám vydělá. On si kdysi před lety na něj musel taky vydělat vlastníma rukama. I když Petr studoval střední školu a rodiče doufali, že se rukama ži-

vit nebude. Byl bystrý, s učením neměl problémy, tak by mohl jít i na vysokou školu a pak být u nich ve vesnici třeba i starostou, vysokoškolák tam totiž byl jenom jeden a ten už byl v důchodu.

Jak se říká, s jídlem roste chuť a Petra už nebavilo jezdit jenom po okolí, občas si tátovo auto půjčil i na cestu do školy, která ale byla v třicet kilometrů vzdáleném městě. Když táta někdy do práce autem nejel, Petr si v klidu přispal a pak se odvezl sám do školy. Mámě to nevadilo, naopak byla ráda, že její chlapeček může spát o půl hodiny déle.

Jednou ale Petra zastavilo nepřehlédnutelné policejní auto kousek od školy, když jel po vyučování domů.

„Dobrý den, pane řidiči, vaše doklady,“ požádal policista Petra, který stáhl okénko.

Podal policistovi technický průkaz, ten měl táta zasunutý za sluneční clonou, přidal k tomu občanku a v palubní skříňce našel v igelitovém pouzdře zelenou kartu.

„Ještě poprosím o váš řidičský průkaz,“ žádal policista a Petr jen rozpačitě pokrčil rameny.

„Nemám.“

„Vy jste si ho zapomněl?“

„Nezapomněl, ale já si ho ještě neudělal, ale chystám se na to,“ řekl Petr popravdě a vůbec ho nenapadlo, že by to mohl být nějaký zásadní problém. O tomhle se doma nikdy pořádně nebavili, samozřejmě věděl, že by řidičák mít měl, ale když nic neprovedl, nikoho nenaboural, tak by to nemělo příliš vadit.

Ale ono to vadilo. Petr musel nechat auto na místě a pak dostal předvolání k soudu, byl už plnoletý, a tak přišel trest. Sice podmíněný, ale trest to byl.

„Tak si okamžitě řidičák půjdeš udělat,“ rozhodla máma a Petr se šel přihlásit do autoškoly. Respektive tam jel, protože se mu nechtělo čekat na autobus a táta zrovna ten den neměl žádnou cestu v plánu.

„Dobrý den, pane řidiči, my už se známe, že?“ usmál se na něho policista, když Petr zastavil za blikajícím policejním vozem. „Poprosím o vaše doklady,“ nepřestal se usmívat policista a dobrou náladu neztratil ani poté, když mu Petr začal vykládat, že řidičský průkaz samozřejmě ještě nemá, že by to od včerejška ani stihnout nemohl, ale právě se jede přihlásit do autoškoly, takže ho dozajista co nejdřív mít bude.

Ale na policistu jeho plány žádný dojem neudělaly a Petr musel jít pořádný kus pěšky na autobus, protože auto zase musel nechat na místě, jako včera. A táta se pak pěkně vztekal, když si pro auto musel dojet na kole.

A než byl zase předvolán k soudu, chytili ho ještě jednou, když si půjčil od známého sporták, který patřil do říše jeho snů a chtěl se jen tak kousek projet, aby slyšel to opojné burácení motorů, jímž jsou auta této značky specifická. Měl podezření, že ho musel někdo udat, protože přece není normální, aby ho chytili pokaždé, když řídí.

Výhodu to ale mělo, věděl, že zase půjde před soud, tak si nedělal s řízením starosti. Klidně jezdil dál, sice jenom tehdy, když rodiče nebyli doma, ale dával si pozor, aby nejel nikam daleko, přece jenom nechtěl provokovat.

Pak přišel dopis do vlastních rukou a on šel k soudu podruhé. Soudil ho stejný soudce, nicméně tentokrát na něho byl mimořádně nepříjemný a dokonce na něj zvýšil hlas, když se Petr hájil tím, že už je do autoškoly přihlášený a řidičský průkaz brzy mít bude.

„Dokud řidičský průkaz fyzicky nemáte, tak sednout za volant v žádném případě nesmíte!“ hřímal soudce a v Petrovi kypěla žluč. Naštvalo ho, že s ním soudce tak jedná, dotklo se ho, že ho nezajímají jeho řidičské kvality. Vsadil by se, že řídí stokrát líp než ten velectěný soudce, co z něho dělá hlupáka, který by mohl na silnici někoho ohrožovat. A tak soudci řekl, že auto uměl řídit dřív, než chodit, jenomže jeho to rozběsnilo ještě víc.

„Tohle tady vůbec neříkejte, nebo nechám předvést vaše rodiče a odsoudím je za to, že ohrožovali vaši výchovu!“

Ze soudu jel Petr domů autobusem, ale druhý den sedl za volant zase. Už si netroufal jet až do školy, ale jen do sousední vesnice navštívit kamaráda. Policajti se vynořili hned za zatáčkou na konci jejich vesnice a opakoval se už známý scénář. Ale jak se říká, na všechno si člověk zvykne a Petr to tentokrát doma ani neřekl. Měl pocit, že se vlastně nic neděje, občas ho lapnou, pak ho u soudu postraší a život jde dál.

Petr šel k soudu potřetí, tentokrát svatosvatě slíbil, že už s tím přestane, že si uvědomuje svoji lehkomyšlnost. Tvářil se zkroušeně, poradil mu to jeden spolužák, tohle prý na soudce platí. Trestem byl zákaz řízení, dokonce dvojnásobný, protože stejný ortel nad ním vyřkl i táta. Přestal dávat klíčky od auta na věšák v předsíni, nechával si je v kapse a svého syna varoval, aby se ani neopovážil řídit.

Petrovi vážnost situace došla také, soudce mu vysvětlil, že se řítí do kriminálu, proto poctivě jezdil do školy autobusem. Nebavilo ho to, ale rozhodl se, že to vydrží. Trest zase nebyl tak dramaticky dlouhý. Mezitím odmaturoval, na vysokou školu se zatím nepřihlásil, vysvětlil rodičům, že si nejdřív musí ujasnit, jaký obor by ho vlast-

ně bavil. Táta by byl nejraději, kdyby šel na práva, povolání advokáta mu připadalo lukrativní a důstojné. Maminka by ho zase ráda viděla v bílém lékařském plášti, prý by si ho všichni vážili. Ale jemu se ani jedna z těchto profesí nezamlouvala. Jemu by se líbilo dělat něco s auty, třeba navrhovat karosérie, nebo vymýšlet technické zdokonalení. Ale chtěl tomu ještě dát čas.

Tak šel do práce, spolužákův otec potřeboval pár pracovníků do své stavební firmy a mezitím se nachýlil čas jeho trestu. Za vlastní peníze si zaplatil autoškolu, to se líbilo hlavně tátovi, který to považoval za projev dospělosti, a velmi ho za to pochválil. V autoškolě se nic učit nemusel, protože všechno uměl, věnoval se jen teorii a řídičské zkoušky udělal napoprvé. S čerstvým řídičákem se projížděl krajinou a doufal, že ho policisté zastaví a pak jim pěkně sklapne, až jim podá svůj nový řídičský průkaz. Ale neobjevili se.

S řídičákem byl svět veselejší. Táta si koupil nové auto a svoje přenechal jemu, takže jeho akcie mezi kamarády výrazně vyrostly. Hlavně dívky stály o jeho přízeň, protože vozit se s ním autem bylo rozhodně lepší, než jezdit autobusem nebo vlakem. Petr si to užíval a hlavně se radoval ze svobody, kterou auto poskytuje. Nebýt závislý na jízdním řádu. Navíc nebýt závislý ani na penězích, provoz auta přece jenom něco stojí, ale už si vydělával, navíc rodiče byli štedří a on byl jediný syn.

Jednou potkal bývalou spolužačku, kterou od maturity neviděl. Měla radost, že ho vidí a jeho to těšilo také. Zkrásněla. Vyprávěla mu, že studuje pedagogickou fakultu a potřebovala by poradit s matematikou, ve které on byl, jak si dobře vzpomíná, skvělý. Petr sice nebyl v tomto předmětu

žádný Stephen Hawking, ale tušil, že Nikole, jak se bývalá spolužačka jmenovala, o matematiku příliš nepůjde. A nespětl se, na žádné výpočty nedošlo, zato vypili láhev skvělého šampaňského, pak si ještě dali pár panáků whisky a jointa, kterých měla Nikola slušnou zásobu. A ten bonus byl taky. Ona byla v sexu evidentně zkušenější než on, ale po alkoholu a hlavně po té marihuanové cigaretě ztratil ostych a povedlo se. I Nikola jeho výkon ocenila.

Domů odjížděl v povznesené náladě. A alkohol v tom byl jenom částečně. Měl ho možná ještě trochu v hlavě, ale mnohem víc ho povznášel ten nebývalý zážitek z Nikoliny postele. Vlastně to bylo poprvé, kdy byl s někým takhle doopravdy, kdy nešlo jenom o sex v autě nebo někde v přírodě.

Když před sebou uviděl známé blikající auto, ani se mu nechtělo v první chvíli zastavit. Měl sto chutí dupnout na plyn a těm strážcům zákona ujet, ale rozmyslel si to. Uvědomil si, že jezdí pořád stejným autem a že policajti dobře vědí, komu auto patří a kdo je za volantem. Tak zastavil a vítězoslavně jim dal ze všeho nejdřív svůj řídičský průkaz. Koukli na něj, ale žádný velký dojem to na ně neudělalo.

„Tak nám teď dýchněte,“ podal mu jeden z policistů alkohol tester a do Petra vjel vztek. Chtěl skočit do auta a odjet, ale policista ho zadržel. Byl větší a silnější a Petrovi bylo jasné, že se mu nevysmekne. Tak dýchl a je pravda, že mohl reakci policistů očekávat. Ale stejně ho to rozrušilo, když ho vyzvali, aby vozidlo odstavil a předal jim klíčky. Asi to bylo euforickým zážitkem, který měl právě za sebou, nic netušícího policistu odstrčil, ten upadl na svého kolegu, oba ztratili rovnováhu, vypadalo to jako scéna z laciné grotesky. Petr toho využil, skočil do auta a prudce vyrazil.

Už cestou mu krev v hlavě vychladla a uvědomil si, že je v průšvih. Dojel ještě domů, ale ani nestačil všechno převyprávět mámě, která se dívala na televizi, když před jejich domem zastavil blikající vůz a Petr měl za chvíli na rukou pouta. Máma byla zděšená a táta, kterého hluk probudil, jen nevěřičně zíral. Do té doby podobnou scénu viděl jenom v televizi.

Petr dostal tři roky nepodmíněně, Recidivista, násilník, navíc řídil pod vlivem alkoholu a omamných látek, jak byl u soudu charakterizován. Rodiče nemohli uvěřit, že jejich syn půjde do vězení, a on to nechápal. Nic neukradl, nikoho nezabil a posílají ho za mříže mezi násilníky, vrahy, zloděje a podvodníky. A to ještě soudce tvrdil, že dostává tak malý trest jenom proto, že je ještě hodně mladý a dá se to přičítat jeho nevyzrálosti.

Nakonec si odseděl jenom polovinu trestu. Rodiče za ním jezdili na návštěvy, pravidelně mu psali, máma mu poslala učebnici angličtiny, němčiny a španělštiny, aby se mohl jazykově vzdělávat, protože podle jejího názoru na to měl ve vězení čas. Opravdu ho měl a slovíčka se pilně učil. Docela ho to bavilo a nejzábnější na tom bylo učit se všechny jazyky najednou. Ostatní vězni si z něho sice trochu utahovali, ale pak se jich k němu pár přidalo a on zorganizoval docela efektivní jazykový kroužek. Dva z jeho spoluvězňů měli zájem o angličtinu, jeden o němčinu a tři o španělštinu. On je vyučoval a tím se nejvíc učil sám.

Když ho z vězení propustili, měl pocit, že se vrací do jiného světa, kamarádi se kamsi rozplynuli, nepředpokládal, že je svět tak proměněný. Firma, u které pracoval, už neexistovala, kamarádův tatínek měl podnikání dost a chtěl si konečně užívat. Petr musel hledat nějaký nový pevný bod.

Našel ho brzy, zase to byla stavební firma, nevadilo jim, že byl ve výkonu trestu, strefil se do situace, kdy bylo víc práce než lidí. Fyzická práce mu vyhovovala, ve vězení hodně cvičil, tak byl možná v lepší kondici než dřív. V podstatě si nemohl stěžovat, jen kdyby zase mohl jezdit autem. Celou dobu ve vězení se mu v noci opakoval sen, jak svírá oběma rukama volant a řítí se kupředu takovou rychlostí, že ani nerozeznává jednotlivé artefakty okolní krajiny. Rychlou jízdu miloval a toužil po ní.

Máma i táta mu kladli na srdce, aby se na řízení vykašlal, že těch pár let zákazu vydrží a pak si to všechno vynahradí. Táta mu dokonce slíbil, že ho kdykoliv kamkoliv doveze a máma se nabídla, že si obnoví svoje řidičské umění, aby mu byla k dispozici. Všechno slíbil, vězení pro něho nebyla žádná příjemná životní zkušenost, nechtěl se tam vrátit. Ale touha sednout zase do auta, nastartovat a pak šlápnout na plyn v něm žila a bobtnala.

Když jednou rodiče odešli na nějakou návštěvu, sedl do auta a s doslova slavnostním pocitem vyjel z rodinné garáže. Projel se po okolí, všechno bylo v pohodě, nikde nikdo, žádné vozidlo s nápisem POMÁHAT A CHRÁNIT. Projížděl se asi hodinu, šťastný, blažený, plný zvláštní něhy. Těžko by někomu ten pocit popsal, možná rozkoš, uspokojení nebo něco takového. Pak zase zajel do garáže a bylo mu fajn.

Klid na duši mu nečekaně přinesla i jeho práce ve stavební firmě, i tam se občas mohl posadit za volant nějakého pracovního vozidla, mistr si všiml, jak se v autech vyzná a že s nimi umí zacházet. Tak ho tu a tam poslal s dodávkou pro materiál, někdy dokonce na nákup. Byl v klidu, protože policisté málokdy zastavují služební vozidla. Tak

proč by měli kápnout zrovna na něho? Takže ani nepovažoval za nutné, aby mistrovi sdělil, že má několikaletý zákaz řízení motorových vozidel. Když jezdí po stavbě a tu a tam zajede pro cihly nebo pytle s cementem, tak to vlastně ani řízení není.

Možná mohl takhle jezdit dlouho, třeba až do doby, kdy by mu vypršel trest odebrání řidičského průkazu. Jenomže náhoda má svoje vlastní pravidla a někdy je hodně zlomyslná. A tak mu do výjezdu z parkoviště u obchodního domu, kam jel pro materiál, nasměrovala ženskou v drahém autě. Nedal jí přednost a srážka ho pořádně překvapila. Sice z toho oba vyvázli bez vážnějšího zranění, jen ona si stěžovala na naražená kolena. Netušila, co tenhle okamžik znamená pro něho. Jemu ale bylo hned jasné, že se českého řidičského průkazu jen tak nedočká...

Koloběh

Nemohl usnout. Posledních pár hodin, které ho ještě čekaly, se táhlo jak chromý pes. Svět se mu zpočátku smrskl na tři metry čtvereční, otlučenou plechovou skříň a bidlo, tedy postel. Po pár měsících měl jasno. Pochopil, kdo je ve smečce alfa samec, tedy kápo, a kdo jen koště. Stálo ho dost úsilí, než si ho muklové všimli. Uměl rozdat rány, když to bylo nutné, a podělit se o tabák a kafe s lidmi, které potřeboval.

Šikovně si řídil kolchoz, aby měl vždy, co potřeboval. Barákového neohrožoval, spíš jen s ním táhl za jeden provaz a schválně hrál na to, že tu věznici a její režim respektuje a tak si pohodlně v kriminálu přežíval. Poslední rok nemusel spát na bidle, ale hezky dole, připadal si skoro jako král. Otočil se ke zdi a snažil se srovnat myšlenky. „Včera večer bengo o sčítáku informoval, že jdu domů. Pár chlapů, se kterými jsme pokojně stáli v lajně, hezky srovnání po pěti kusech, to aby se to lépe počítalo, mi dokonce zatleskalo. Blbci. Když jsem mezi ně přišel, měli mě za myšáka. Dávali mi nejhorsí rajóny, pucoval jsem jejich zadělaný hajzly, uklízel cimry a já makal jako šroub. Dával jsem si sakra po-

zor, jak to v kriminále chodí. Už mám něco za sebou, čórky a podobně, ale ta poslední mi srazila vaz. Jo, jasně, tak mi to pěkně spočítali. Vlastně, co jsem čekal, dopadlo to docela dobře, ty tři roky se daly vydržet...Kdy mě to vlastně poprvé drapli?“

Jaroušek Bezděka. „Já byl od malička číslo. Tatínek byl ředitelem školy základní, maminka školy mateřské. Naše spokojená rodinka byla mezi sousedy v tom dobrém oblíbená a společností venkoncem vítaná. Po kom jsem zdědil geny dobrodružné, ví snad jen matka Příroda. Ve škole jsem prolézal ročníky jen s odřenýma ušima a leckdy snad jen díky autoritě táty, který ve snaze nedělat mi protekci, rozhodl o tom, že „kluk bude chodit do té školy, kde nedělám ředitele.“ Zkrátka, žádná sláva to nebyla, a jakmile jsem nastoupil „do učení“, bylo zřejmé, že mám zaděláno na pořádný malér. Výuka mne moc netrápila, odborný výcvik taky nelákal, omluvenky jsem sekal jak Baťa cvičky, hezky jednou za tátu, jednou za mámu, a tak ke konci prvního ročníku došla kantorům i mistrům trpělivost a já, student Bezděka, mazal k šerifovi na kobereček. Hájl jsem se, jak nejlépe mohl, netuše, že ve vedlejší kanceláři naslouchá mým řečem otec, který když uslyšel vše, co jsem uvedl, zapomněl na pedagogické zásady a pln spravedlivého hněvu odepjal řemen a mne ztrestal na místě. „Škoda rány, která padne vedle,“ dodal po exekuci, uvědomiv si prostředí, ve kterém trest vykonal. Ředitel učiliště si patrně pomyslel, jak je dobře, že dal školní psycholožce, kterou nedávno zaměstnal, tento týden volno a všechny ujistil, že celou událost ponechá v tajnosti. „Snad si to Jarda, pane kolego, bude pamatovat,“ dodal, když se spolu všichni loučili. Ale jak jsme se za těch pár měsíců poznali, moc tomu nevěřil. To-

ho večera se sešla rodinná rada a já ochotně od dalšího ročníku přestoupil do jiného učiliště. Jo, otec mi přitáhl otěže. Zůstal jsem s minimálním kapesným, cítil se poníženy a sám mezi cizími spolužáky v prostředí jiného města, kam jsem dojížděl vlakem. Tedy už jsem nebyl syn pana ředitele, naopak, brzy se mi doneslo, že se dobře ví, jaká byla rozlučka s předchozím učilištěm, neb je stará pravda, že se v Čechách všecko vykecá. Vzdělávací ústav, kde jsem měl dohnat zameškané vědomosti a kam jsem dojížděl každé ráno hezky v šest hodin, nebyl zrovna nedělní školou a podobných Bezděků tam bylo víc než dost. Město nás lákalo svými tajemstvími, hospůdkami a zákoutími a postupem času bylo jasné, že pečlivě odměřované kapesné ani zdaleka nepostačuje pokrýt potřeby mé nespoutané duše, v níž se již probudil desperát. Parta, do které jsem již dlouho patřil, spíše než na vědomosti spoléhala na to, že učiliště potřebuje každého studenta a mazáci říkali: „Když budeš mít alespoň nějakou docházku, nechají tě dýchat.“ Tak jsem spokojeně dýchal, vysvědčení bylo, jen peněz se nedostávalo. Práce mi nevoněla, nechal jsem se ochotně přemluvit, abych mimo studium ještě prodával autorádia. Šlo to velmi dobře. K technice mám od přírody talent, obchodního ducha taky, co jsem prodal, prodal, vyinkasované peníze odevzdal, dostal odměnu a žil. Spokojeně a o to, kde se sortiment bere, jsem se ani zbla nestaral. Zastavárny, to byl svět, který jsem si rychle zamiloval, a získal tolik potřebný přehled a kontakty, pochopil, jaké zboží je v kurzu, za kolik, čeho je nedostatek a co jen leží na pultě bez většího užítu, občas jsem něco rychle sehnal, dohodil či jen zprostředkoval a viděl, jak moje cena v partičce stoupá. Desperát se přestal rozhlížet a líně protahovat.

To moje noční cestování vlakem domů. Noc byla vlháká, koleje spokojeně zvonily, průvodčí se nechtěl obtěžovat kontrolou jízdenek, světla vagonu jen problikávala a mně se takový způsob cestování přestal líbit. Napadlo mne, že si pořídím vlastní auto. Řídit dovedu, koneckonců již jsem mnohokrát vezl zmožené kamarády ze školy domů a to, že nemám řidičák, mne vlastně ani zvlášť netrápilo. Coural jsem se ulicemi, dumal a všiml si rodinného domu, který měl okna v letní noci uzavřená. „Á, tady bude někdo na dovolené...“ pomyslel jsem si a pro jistotu zazvonil u dveří. Nepřekvapilo mne, že nikdo neotevřel, nebo že se ani v místnostech nerozsvítilo. Zkusil jsem si vlézt do cizí zahrady a objevil zahradní domek plný kutilského nářadí. Opatrně jsem vzal za kliku a kupodivu otevřel dveře. Popadl jsem kufřík s velmi kvalitní vrtačkou a ani jsem se snad pořádně nerozhlédl, přeskočil plot a mazal domů. Adrenalin mi dělal dobře, druhý den jsem měl velké štěstí, zboží pronesl městem a ke všemu jej i dobře prodal. Jo, to bylo něco. Cítil jsem se jako král a pán svého života. Slídit po nocích jako ohař, tipovat domy a byty - a to vzrušení, když jsem vlezl dovnitř, se nedalo popsat. Na nějaké auto jsem úplně pozapomněl.

Nástup služby v oddělení Služby železniční policie byl jako obvykle plný černého humoru, kolegiálního rýpání a všudypřítomné administrativy. „Ještě že tady nemusíme stát v pozoru a hulákat, že po dobu mojí služby se nic zvláštního nestalo,“ ulevil si praporečkář Zoubele, „starej se zase zahrabal do statistik a že prý potřebujeme zvednout

mandle.“ Podporučík Trávníček, který přebíral noční službu se sotva ohlédl, protože podepisoval knihu služeb a knihu instruktáží. „Jo, čárky a statistiky, to je to, oč tu běží, pane kolego...“ snažil se odlehčit situaci, ale Zoubele prskal jako křeček: „Jasně, už deset let to slyším na každý poradě. Ale dnes jsme to dotáhli k dokonalosti,“ poklepal si na čelo a významně se podíval na starou skříň. „Aha,“ pochopil dozorčí „budeme mít v šuplíku pozdrav.“ Zoubele mávl rukou a pádil ke schodům, protože právě „padla“. Trávníček si zavolal hlídku a v rámci instruktáže probrali situaci, drby a kdo ví co ještě. „Moc se tady nezdržujte, koukejte makat na spisech a dodržovat kontrolní body. Máme nového šéfa a ten potřebuje ukázat, jak mu to jeho nové koště dobře mete.“ Strážmistr Marek se snažil zavtipkovat: „Vždyť je deset let ženatej...“ „Padej!“ odsekl dozorčí a sáhl do svého „mámivého šuplíku“, jak s oblibou říkal a zahloubal se do jeho obsahu. Byla to celkem klasika. Přidělené spisy, zprávy pro státního zástupce, dožádávka, Trávníček jen obrátil oči ke stropu, už viděl hromadu papírů a nakonec, a je to tady, vyhodnocení činnosti policisty... „Ještě mi tam dej fotku,“ pomyslel si podporučík, „a číslo bot, ouřado.“ Když dočetl, dlouho se díval z okna. „Počítáš vagony, Václave?“ ozvalo se ode dveří, kde postával nadpraporečkář Zbyněk, který měl v ruce list papíru, který, jak dozorčí Trávníček poznal na první pohled, čerstvě stvořil vedoucí oddělení. „Spíš roky do výsluhy,“ procedil mezi zuby. „Řekni mi, kde mám sehnat v jednom měsíci dva známý pachatele. Papírů po kolena, vytvářet preventivní akce pro mládež,“ vypočítával na prstech jedné a pro jistotu si připravil i druhou ruku, „zpracovávat trestňáky, co mi starej přidělí, vyplňovat infor-

mační systémy, ETŘ, běda, když si ze státního zastupitelství přineseš vracák k došetření, zajistit, abych měl přehled o obvodu, běda, když statistika ukáže, že se tam zvedl nápad, protože budou nahoře řvát, že neděláme prevenci, hůř, když si úředník spočítá, že je naopak nápad malý, protože potom prý nic neděláme. A je to jen proto, že tam skoro spím. Já si snad toho pachatele vykoukám z okna!“ Otočil se a viděl kolegu, jak se zubí: „Jo, Václave, služba není družba a světýlka na konci tunelu nevidět,“ dodal a vzal si knihu jízd. „Ten tvůj optimismus...to miluju. Hlavně moc nejezděte,“ zavrčel dozorčí, „nejsme na divokém západě a hlavně třicet kilometrů na noční službu je podle vedení dostatečný počet kilometrů, abychom mohli náležitě pomáhat a chránit.“ Nadpraporčík se nenechal vyvést z míry. „Knihu opatřím fotkou ministra vnitra, kdyby mne náhodou přepadla potřeba neoprávněné jízdy.“ „Vole,“ ocenil kolegův nápad dozorčí a podíval se na hodinky. „Jasně, Václave, utáhnout tkaničky a ven,“ odtušil nadpraporčík a hvízdnu na kolegu. Po minutě za oběma policisty zaklapla těžká mříž a dozorčí si rozhodil hromadu papírů po stole. „Jednou tohle sepíšu a vydám knižně,“ pohrozil směrem ke kanceláři vedoucího a začal znechuceně ňukat do klávesnice.

Zazvonil telefon. Dozorčí se podíval na hodiny a podivil se, tolik hodin. „Slyším...“ víc nedodal, protože ze sluchátka se ozval spokojený hlas Karla Malena, který zrovna večer sloužil na hradle, ze kterého mohl pohodlně pozorovat, co se děje v policejní služebně: „Zdar Václave, hlásím, že ti v revíru slídí škodná. Tvůj šéf jde na kontrolu. Tak ať máš v kanceláři ustláno.“ „Jo, díky, Karlíku,“ usmál se Trávníček a dodal: „Kdybys mi spíš dohodil nějakýho pašíka, kte-

rej zrovna slídí po zboží ve vagonech...No nic. Máš to u mne.“ Oba se zasmáli a dozorčí nemusel čekat dlouho. Vedoucí provedl kontrolu a byl spokojený. Krátce si popovídali a oba měli klid. A byla půlnoc, klid přerušovala jen hlídka občasnými relacemi a dotazy, lustracemi osob a automobilů, hlášením o kontrolních bodech, prohlídkách železničních zásilek. Dozorčí pro formu informoval o průběhu služby operační středisko, aby zjistil, že spíše otravuje, zkrátka vše bylo v nejlepším pořádku.

Nad ránem zazvonil telefon. Nestačil se představit a slyšel rychlé pokyny: „Zdar, Václave. Zhasni a podívej se z okna. Něco bych pro tebe měl.“ Zhasl světlo a zasyčel do telefonu: „Karle, jestli je to zase nějaká volovina...“ tušil, že se tentokráte ve svém odhadu mylí. „Tak povídej.“ „Václave, podle kolejí si to někdo šněruje na nádraží. Ne se s sebou v náručí krabice. Tak mi vysvětli, proč nejde na nádraží po silnici?“ Nadporučík jen zafuněl. „Už ho vidím, figuru. Karle ohlídej mi ho z tvé strany, jo?“ Ani nečekal na odpověď, popadl vysílačku: „Nafta pět, já Nafta.“ „Na příjmu, nikdo jinej tady není.“ Nadporučík si pomyslel, že kolega Zbyněk je prostě komik, ale nechtěl se zdržovat: „Podívej, k nádraží podle vykládkové koleje si to šněruje maník. Vláci s sebou nějaký náklad. Nikam nemůže zdrhnout, tak si na něj v klidu počkejte.“ „Rozumím, jdeme. Ozveme se.“ Dozorčí si pomyslel, že je sice Zbyněk kašpar, ale ví, co se má dělat. Pak poděkoval hradlaři, který neopomněl brblat, že by chtěl mít taky takovou fajnovou práci, kde by ostatní dělali za něj. Houkl do vysílačky, že jde k hlídce, a vyrazil.

„No jo, potřeboval jsem tenkrát trochu peněz. Nedařilo se mi nic a já si nechtěl půjčovat, natolik jsem byl hrdý. Pak mi zastavárník řekl, že nutně potřebuje pro klienta počítač. A když bude rychle, ocení to. On bude mít písíčko, já prachy. Měl jsem náhodou v merku nóbl barák, pan podnikatel, kterému se dařilo. Vlezl jsem tam jako vzdycyky, hezky zadem. Čokl, kterej normálně lítal po zahradě, byl někde v útulku, takže dobrý. Barák svítil novotou. Ještě že majitel je držgrešle a nemá dům napíchnutej někde na pult. To mám stoprocentně zjištěný. Ti kluci z ochranky mají taky v hlavě vymeteno a za pivo a panáky pustí kdeco. Zlatý Čechy. Do patra na verandu jsem vylezl po hromosvodu, kde bych se sháněl po žebříku. Bingo. Páníček asi chystá Vánoce i v létě, jak tak koukám na krabice. V batůžku mám vercajk, ten se bude hodit. Lehce zapáčit... no když to nejde hrubou silou, půjde to silou ještě hrubší... a ještě..... Jsem to stejně kluk šikovnej. Dveře se otevřely a já vlezl dovnitř. Jára je prostě šampion. Jen co zkontroluju obsah... Jo. Je to tady. Dokonce s instalačními céděčky... Adrenalin mi zaplavil celé tělo. Snad si už ani nevzpomenu, jak rychle jsem slezl dolů a který čert mi napískal, že jsem se vrátil pro tiskárnu. Stejnou cestou jsem se vrátil a podíval se na hodiny. Jo, klape to. Za slabou hodku mi jede první vlak, za další jsem v zastavárně. Do osmi jsem zpět se slušným výdělkem. Tak. Dám si cigárko a potom půjdu na nádraží. Vezmu to raději zadem, podle kolejí, protože je to kratší a vyhnu se bengům. Tuhle dobou tady projíždějí.“ Obrátil se na posteli na záda a položil si ruce pod hlavu.

„Jo, hezky jsem si to spočítal. Musel mě napráskat ten podělanej nádražák. Jenže, koho by napadlo, že bude vo-

lat fízly. Jsem to prostě vůl. Pochodoval jsem podle baráku a po pešunku, už jsem viděl perony na nádraží, sotva padesát metrů daleko. Oddychl jsem si.“

Kdyby to někdo vyprávěl, asi by si všichni mysleli, že to je jen policejní latina. Jen Jaroušek vyšel za roh železniční budovy, koukal jako blázen. Přesně proti němu stáli dva policisté, salutovali a velmi slušně se ptali, kam že to jde, takhle nepohodlně po kolejích. V první chvíli lapal po dechu a nevěděl, co má vlastně odpovědět. Zkoušel vysvětlit, že pospíchá na vlak, ale když se přirtil další policista, pochopil, že asi spadla klec. Vzpomněl si na výprask v ředitelně a v poslední chvíli zkusil tvrdit, že ty balíky prostě našel. „No jo, tak to je tedy jiná,“ pravil vlídně nadpraporčík Zbyněk, „a chtěl jste je odevzdat, tak to bychom neměli zdržovat. A kdybyste, mladý muži, nešlapal mezi kolejemi, trefil byste k nám na služebnu rovnou. Tak račte.“

„Policajti mě zavřeli za katr a já se jen modlil. Věděl jsem celkem přesně, že ten barák bude ještě pár hodin volnej, doufal jsem, že než se majitel vrátí, budu venku, protože kromě kompu a tiskárny na mě nic neměli. Docela dlouho mi to vycházelo. Hodinu jsem je tahal za nos a vymýšlel jedno za druhým. S čím jsem ale nepočítal, byla aktivní důchodkyně, která mě asi viděla, jak lezu přes plot. Neměla telefon, ale vytrvalost, došourala se do města na fízlárnu, kde vše poctivě nahlásila. Zaslechl jsem vysílačku, kde bylo celkem slušně popsáno, kudy jsem šel, co nesl a měl na sobě. A bylo vymalováno.“

Nyní zíral do poslední tmy v base a čas se táhl jako chromý pes. „Tak takhle mě lízli poprvé. A pak zase a zase. Naposledy mi to spočítali. Tři roky. Po roce za mnou naši přestali jezdit. Ani se jim nedivím. Sedět proti našim

tři hodiny a nevědět, co si povídat. Děs. Prosit se jich o prádlo a o věci, které si nemohu koupit v kantýně. O balíky a věci na přilepšenou. Vlastně jsme si jinak nepsali. Jo, jak splatím dluhy, kde budu bydlet, jak seženu práci, jak.... Dnes nevím nic. Jen to, že ráno odsud vypadnu,“ rekapituloval svůj život. Třeba se mu ho právě nyní podaří otočit a všechno mu vyjde. Pak by se rodičům mohl ozvat, napadlo ho.

Sok v lásce

Z cizího pohledu jsem nejspíše vypadala šťastně. Měla jsem dobrou práci, pěkný byt a dlouholetý vztah s hezkým a slušným mužem jménem Robert. Bohužel vše nebylo tak, jak by se zdálo. Můj partnerský život ztratil jiskru a náš vztah se pomalu přeměnil spíše ve zvyk. Po osmi společných letech vyvstala otázka, zda chceme dále pokračovat jako dvojice, nebo jako dva jednotlivci. Nakonec jsme se, i přes společně vynaloženou snahu, z této partnerské krize nevyhrabali. Tak jsme se jednoho dne dohodli, že vzájemné trápení ukončíme. Doufala jsem, že snad jednou k sobě najdeme cestu nazpět, ale když ani po měsíci se nic nezlepšilo, věděla jsem, že je to definitivní konec.

Přestože jsme se rozešli jako dva dospělí lidé, nebyla jsem s odloučením zcela vyrovnaná. Možná to bylo zvykem na neustálou přítomnost někoho dalšího poblíž. Na jednu jsem nevěděla, co vlastně budu dělat sama po večerech, co uvařit atd. Uvědomíte si, jak moc vás ten dru-

hý ovlivňuje, i když jste spolu poslední měsíce už plnohodnotně ani nemluvili.

Jednou mi zavolala kamarádka Katka. Pátrala, jak to všechno sama zvládám, ale samozřejmě mě chtěla, jako všechny svobodné kamarádky, vytáhnout někam na „lov“ mužských. „Měla by sis alespoň zaflirtovat, ať zase získáš nějaké sebevědomí. Ještě jsi mladá, ale času zase není tolik, víš?“ řekla do telefonu. Miluji tahle moudra. Jako kdybych to já sama netušila, ale chápu, že to myslí dobře. Ovšem na nějaký „lov“ mě tedy nedostane, z puberty jsem už vyrostla. Když se ale zmínila o zahradní párty, kterou pořádal náš kamarád Karel, souhlasila jsem, že dorazím. Přece jen tyto typy akcí byly vždycky moc příjemné. Těšila jsem se, až zase uvidím mé dlouholeté známé tváře a uslyším ty vtipné hlášky, což nemyslím ironicky.

Byla sobota, jak malovaná. Samozřejmě jsem nevěděla, co na sebe, ale nakonec se mi ženské dilema povedlo rozlousknout. Pak jsem si ještě uvědomila, že nemám „vlezné“. Takže jsem po cestě ještě koupila nějaké to pití ve večerce.

Dorazila jsem, zazvonila a zpoza rodinného domku se vynořil Karel. Ta rychlost mě až překvapila. Vypadal přesně tak, jako když jsem ho viděla naposledy, což bylo asi před dvěma lety. Jako vždy mě na pozdrav vroucně objal a ještě než jsem mu stačila vrazit do ruky flašky, už mě táhl za ruku na terasu, kde už byli ostatní kumpáni v plné zábavě. Mezi nimi i kamarádka Katka, ale ne sama. Vedle ní seděl poměrně pohledný muž. „Že by její nový přítel?“ pomyslela jsem si. V tu chvíli se Katka od svého společníka odvrátila a vyskočila mi v ústrety. Objala mě, dala pusku na tvář a se slovy: „Pojď, pojď, ně-

koho ti představím,“ mě vedla směrem ke svému společníkovi. „Tohle je Marek. Marku, moje dobrá přítelkyně Aneta,“ řekla Katka. Vzal mě za ruku a políbil ji. „Moc mě těší,“ řekl Marek a pak se mi zadíval do očí. Nebudu lhát, zapůsobilo to na mě.

A pak, jak to tak bývá, když dlouho nevidíte své přátele, začnete mezi nimi poletovat jako lesní včela, abyste se dozvěděli co nejvíce novinek. Večer pokročil a moji kamarádi se začali mezi sebou bavit o nějakém společném zájezdu, takže jsem vypadla z konverzačního kola ven. Začala jsem se rozhlížet po někom, s kým bych se dala do řeči a zachytila podobný, poněkud znuděný výraz ve tváři Marka. Kývla jsem na něj, zda mě registruje, a on přitakal. Vzala jsem si pití a vyrazila k němu, protože u mě nebylo volné místo. Dali jsme se sice s panem neznámým zpočátku trochu nejistě do řeči, ale po chvíli už byla konverzace v plném proudu. Vzpomněla jsem si na Katčina slova v telefonu a mírně zaflirtovala. Stejně jsem si přece myslela, že ho tam přivedla hlavně kvůli mně.

Sešlost pomalu končila a Katka za mnou přišla, zda si vezmeme taxi společně domů. Souhlasila jsem a Marek se v podstatě hned obratem zeptal, zda mu dám na sebe kontakt. Něco na něm skutečně bylo, a tak jsem vytáhla vizitku a dala mu ji.

Během cesty domů jsem to nevydržela a poptala se Katky na Marka. Dozvěděla jsem se, že je to nový spolupracovník, sice na jiném oddělení, ale ve stejné firmě a že chodí s jejich partou na obědy. A ano měla jsem pravdu – přivedla ho, protože si myslela, že by se mi mohl líbit. A ano, měla pravdu – líbil se mi a moc.

Hned další den mi zapípal mobil. Přišla mi sms zpráva

z neznámého čísla. Doufala jsem ve skrytu duše, že je to Marek: „Ahoj. Nevím, jak ty, ale myslím na tebe. Nechceš něco podniknout? Marek.“ Náklonnost z druhé strany byla tedy potvrzená. Navíc jsem nevěděla, co s načatou nedělí, tak jsem odepsala: „Také na tebe myslím. Máš nějakou představu, co bychom mohli podniknout?“. Odpověď byla téměř okamžitá: „Klasika - první rande, takže kino a večeře.“ Nebylo proč nesouhlasit.

Rande probíhalo naprosto fantasticky. Neustále jsme měli o čem mluvit, smáli jsme se, a dokonce jsme se shodli i na filmu. Zkrátka to bylo tak vydařené, že jsem se rozhodla Marka pozvat ještě na skleničku k sobě domů. Ovšem jen u skleničky jsme neskončili. I ten sex byl absolutně famózní. Kolem půlnoci se Marek omluvil, že musí další den do práce, a tak se oblékl, zavolal si taxi, vášnivým polibkem se rozloučil a odešel. Možná to bylo tou samotou nebo jeho šarmem, ale i když jsem věděla, že sex na prvním rande není zrovna ideální, bylo mi to jedno. I kdyby se už neozval, tak to zkrátka stálo za to. O třicet minut později mě Marek přesvědčil o opaku. Pípnul telefon: „Jsi fantastická. Doufám, že mě budeš chtít ještě vidět, protože já určitě chci. Přeji ti dobrou noc.“ Usínala jsem doslova s blaženým pocitem.

Jak plynul čas, náš vztah se pomalu a harmonicky rozvíjel. Trávili jsme spolu čím dál více času, takže jsme se nakonec dostali do fáze, kdy jsem se částečně nastěhovala k němu do bytu a naopak, abychom nemuseli po každém intimním zážitku spěchat domů. Na jednu stranu se mi to i líbilo, protože jsem měla konečně možnost poznat mého nového amanta skrze jeho věci. A opravdu mě překvapil. Evidentně si kupoval pouze kvalitní oblečení a některé

kousky byly dokonce dělány na míru. Mezi takovými věcmi vyčnívala především kožená bunda, která měla na zádech nakresleného draka. Jak jsem si ji zvědavě prohlížela, tak se za mnou ozvalo: „Kdybys něco takového chtěla, tak ti to zařídím. Dělá je můj dobrý kamarád.“ Otočila jsem se na něj a řekla: „Promiň, že se ti hrabu ve věcech, ale tu bundu jsem si zkrátka musela prohlédnout!“ zamluvila jsem trapnou situaci. „Úplně v pohodě... Pokud se tedy mohu taky hrabat ve tvých věcech, hlavně v těch krajkových...“ usmál se na mě šibalsky.

A pak to přišlo. Napsal mi můj expřítel Robert: „Jak se máš?“ Bylo to jako rána z čistého nebe. „Proboha, proč mi napsal? Když se měl ozvat, tak nic a teď se ptá, jak se mám? Co čeká, že odepíšu?“ pomyslela jsem si. Můj minulý partnerský život se právě nabourával do toho nynějšího milostného dobrodružství. „Mám se dobře a co ty?“ odepsala jsem vlastně jenom ze slušnosti. Nemám ráda lidi, kteří neodepisují, jako kdyby jim z toho snad měly upadnout ruce nebo co, ale je pravda, že jsem vlastně odpověď znát nechtěla. Stejně záhy přišla: „Mám se celkem dobře.“ Řekla jsem si v duchu, že je to tedy vše, co jsme si měli sdělit, ale mýlila jsem se. Cink. Další zpráva: „Upřímně, vlastně ti nepíši, abych se zeptal na takovou ptákovinu, ale chtěl jsem vědět, jestli bys někdy nešla ven na kafe třeba. Trochu mi chybíš“. Cítila jsem vztek. Vůbec jsem nechápala, proč se mi snaží znova vlézt do života. Času na větu „trochu mi chybíš“ měl opravdu až dost. Nedokázala jsem najít ta správná slova, jak mu dát vhodně najevo, že už je mezi námi opravdu definitivní konec. Nehodlala jsem kvůli němu zahodit pětiměsíční vztah a ani jsem nebyla připravená na osobní setkání. „Promiň, já prostě nemůžu. Nejde

to. Nežlob se,“ víc jsem napsat nemohla. Cítila jsem najednou, jak se mi hrnou slzy do očí.

Od onoho rušivého incidentu s bývalým přítelem uplynul nějaký čas. Už jsem na to i zapomněla, ale Robert evidentně ne. Byla jsem v práci a mobil najednou zahlásil novou příchozí zprávu. Aniž bych se podívala, kdo mi vlastně píše, otevřela jsem zprávu a začal číst: „Tak ty máš nového chlapa??? To proto mě nemůžeš vidět???“ V momentě jsem cítila, jak se mi doslova sevřel žaludek. Uvědomila jsem si, že to píše můj expartner a ještě ke všemu ve velmi agresivním duchu. Téměř okamžitě jsem obdržela další zprávu: „Když tě nemůžu mít já, tak nikdo!!! Rozumíš? Já už se postarám, aby ses ke mně vrátila!“ Četla jsem to znova a znova, stále dokola a naprosto jsem nechápala, co se děje. Pak mi došlo, že pokud si to myslí skutečně vážně, tak se nacházím v opravdu špatné situaci. Za těch osm let samozřejmě ví, kde pracuji, kde bydlím, jaké mám auto, kde parkuji, zkrátka ví o mně naprosto vše a může toho snadno zneužít. Pak jsem se trochu uklidnila tím, že možná je to jenom nějaký momentální záchvat vzteku. Vůbec jsem netušila, co mě čeká, jinak bych tu situaci brala více vážně. Markovi jsem doma nic neřekla, přece jenom to nebyla jeho věc a možná bych zbytečně vyvolávala paniku.

Neuběhl však ani týden a situace se v podstatě opakovala znova. Marek musel nečekaně o víkendu do práce, a jelikož sám auto nevlastnil, tak si půjčil to mé. Stejně jsem ho ten den nepotřebovala. Asi deset minut po jeho odchodu pípnul mobil. Skoro stoprocentně jsem věděla, kdo mi píše. „Viděl jsem toho chlapa a vím, že je to ten tvůj nabíječ, bral si totiž tvoje auto! Couro!“ četla jsem ve zprávě. Teď už jsem skutečně ucítila strach. Tohle totiž zna-

mená, že mě nejspíše sleduje na každém kroku! Věděla jsem, že si to už nemůžu nechat pro sebe, protože teď už se to netýkalo jenom mě, ale i mého přítele, a to bylo nepřijatelné. Zatáhla jsem všechny závěsy v bytě, napadlo mě totiž, že by mě ten blázen mohl sledovat klidně i dalekohledem, jelikož ví, kde mám okna. Cítila jsem se až znechuceně, když mi došlo, že možná tohle není první den, kdy mě sleduje. „Co když to trvá už déle? Vždyť může mít i nějaké fotky,“ začala jsem ztrácet hlavu. Nakonec jsem v potměšném bytě počkala, až se vrátí Marek domů. Ihned, jak dorazil, tak na mě viděl, že není něco zcela v pořádku. Všechno jsem mu vyklopila. „Proč jsi mi to neřekla už dřív?“ zeptal se mě starostlivě. „Nemyslela jsem si, že se to bude stupňovat. Brala jsem to jenom jako jakýsi záchvat žárlivosti. Ale teď už se to týká i tebe a to mě děsí. Moc mě mrzí, že jsem tě do toho zatáhla,“ začala jsem pomalu brečet. Marek mě okamžitě objal a pak se mě snažil utěšit: „Já tě v tom ani náhodou nenechám. Vyřešíme to spolu.“ Náhle jsem ucítila úlevu a zároveň i mírný úsměv na rtech.

Celý víkend zůstal Marek u mě doma, což mi dalo trochu pocit bezpečí. Snažila jsem se uklidnit, abych mohla zvážit budoucí kroky, kdyby se situace zhoršila. Myslela jsem totiž, že zatím to není tak vážné, aby se tím mohla zabývat policie. Na druhou stranu jsem se nemohla zbavit představy, že mě může kdykoliv napadnout. Proto jsem si našla přes internetové mapy novou cestu do práce a zvážila jsem i možnost jet do práce MHD. Nakonec jsem se rozhodla pro MHD. Je logičtější, že tak budu více v bezpečí, protože budu neustále mezi lidmi. Na druhou stranu, kdybych jela autem, tak si na mě třeba může počkat ve firmní garáži. Hrozná představa.

Zase byl chvíli klid, ale i v práci si moje kolegyně všimly mé napjatosti. Nechtěla jsem o tom moc mluvit, ale po naléhání se to ve mně zlomilo a já řekla všechno. Informace o mém momentálním stavu se dostaly až k mému nadřízenému. Zašel k mému stolu a se slovy: „Pojď se mnou. Chci si s tebou promluvit,“ jsem se zvedla a následovala jsem ho do jeho kanceláře. „Slyšel jsem nějaké drby o tom, že tě terorizuje tvůj bývalý přítel,“ řekl a pokynul mi, abych si sedla naproti. „Bohužel, je to pravda,“ odpověděla jsem se skleslým pohledem. „Mám takový návrh,“ pověděl vstřícně. „Jaký?“ zeptala jsem se s mírným náznakem strachu. Bála jsem se, že mě bude chtít suspendovat. „Vezmeš si placené volno a dáš se dohromady. Trochu jsem se začal bát, že jsi začala pít nebo tak. Všiml jsem si, že jsi taková mimo, že nemáš úplně přítomný pohled. Musíš se mu zkrátka postavit, protože bych tě nerad ztratil kvůli nějakému blbci,“ a čekal na moji reakci. Zvedla jsem hlavu a viděla starostlivost v jeho tváři. Báł se o mě. Tak jsem s jeho návrhem bez odkladu souhlasila: „To je vcelku dobrý nápad. Volno by mi asi udělalo dobře. A mám odejít hned?“ Stále se na mě upřeně díval a pokýval s pochopením hlavou. Zvedla jsem se ze židle a odešla z kanceláře. U svého stolu jsem beze slov vzala kabelku a sako a zamířila jsem k výtahu. Kolegyně mě celou dobu pozorovaly a pak za mnou jedna vyběhla, chytla mě za paži a zeptala se: „Co se děje Anet? Kam jdeš?“ Podívala jsem se na ni a pověděla jsem jí, co se stalo. „No, ale to je celkem dobrý nápad, ne?“ tázala se a hledala v mé tváři odpověď. Mírně jsem se usmála a pokývala hlavou. Objala mě a pak se mi snažila dodat odvahy: „Jsi silná žena. Ne-nech si od něho nic líbit!“ Ta slova byla příjemná. Uvědo-

mila jsem si, že mám kolem sebe lidi, kterým nejsem lhostejná, což mi skutečně dodalo sebedůvěru.

Celou cestu domů jsem přemýšlela, jak s tím volnem naložím. Má dobrá nálada však skončila, když jsem dorazila domů. Už z dálky jsem viděla, že na vchodových dveřích visí nějaký plakát. „Že by snad domovník vyvěsil nějaké oznámení?“ pomyslela jsem si. Šeredně jsem se spletla. Na plakátu byla moje fotka a pod ní nápis Největší kurva století. Snímek jsem poznala okamžitě. Robert ho stáhnul z mého profilu na sociální síti. Už zase jsem ucítila tu nejistotu. Začaly se mi klepat ruce. Vzteky jsem plakát utrhla a roztrhala na co nejmenší kusy. Měla jsem špatné tušení, že tohle nebude jediný výpad proti mně. Nemýlila jsem se. Když jsem se rozhlédla po okolí, spatřila jsem, že na nějakých sloupech veřejného osvětlení jsou další vyvěšené plakáty. Byl to marný boj. „Skutečně mám teď začít lítat po okolí jako šílená a strhávat plakáty?“ řekla jsem si v duchu. Pak mi došlo, že tohle přesně Robert zamýšlel. Chtěl, abych začala jako blázen běhat po ulici, strhávala ty plakáty a tím přišla o zbytky důstojnosti. „Ne! Nebudu se tady ponížovat!“ zamítla jsem.

Vešla jsem do bytu a zhluboka se nadechla. Zvážila jsem všechny možnosti a nakonec jsem si řekla, že to zkrátka budu ignorovat a kdyby se mě někdo ze sousedů zeptal, co to má znamenat, zkrátka jim povím: „To je práce mého bývalého přítele a já nehodlám mrhat čas soudy.“

Večer přišel Marek. Ty plakáty samozřejmě viděl. Bylo na něm vidět, že je poněkud rozladěný z mé reakce. „A ty to nebudeš řešit?“ zeptal se mě našťavaně. „Ne, nebudu. Právě se ztrapnil on sám. Jeho ubohost je bezedná,“ odpověděla jsem s naprostým klidem. Marek se nad mojí re-

akcí zamyslel a pak mi pověděl: „Jo, asi máš pravdu. Poslouchej, musím ti něco říct.“ Koukla jsem na něj s tázavým výrazem. „Musím odjet na služební cestu. Bude to na týden,“ sdělil mi. Trochu jsem znejistěla, protože to znamenalo, že budu sama. „Asi to nemůžeš odmítnout, že?“ zeptala jsem se jen pro jistotu. „Bohužel nemůžu. Jinak by mě vyrazili. Víím, že jsi teď v blbě situaci, ale neboj se. Kdyby se něco stalo, tak mi okamžitě zavolej a já přijedu. Hlava nehlava,“ ujistil mě. Nemohla jsem nic víc dělat. Alespoň jsem měla čas zajet třeba za mámou a být u ní třeba na dva dny. Ovšem pak jsem si uvědomila, jaký má moje máma šestý smysl a já bych jí musela všechno říct a tím bych jí jenom přivodila zbytečné starosti. Takže jsem návštěvu zamítla. Ale uvědomila jsem si, že někdo by mohl přijet ke mně.

Zavolala jsem tedy Karlovi. Vždyť právě u něj jsem poznala novou lásku. Jeden čas jsme si byli opravdu blízcí. Nemyslím jako milenci, ale jako opravdu blízcí přátelé. Vždycky jsem si více rozuměla s muži než se ženami. Ovšem jakmile se Karel oženil, přestali jsme se vídat. Naštěstí to nebylo kvůli jeho ženě, ale kvůli tomu, že krátce po svatbě jeho žena porodila, což samozřejmě Karla zaměstnalo. Karel mi zvedl telefon skoro ihned. „Ahoj Karle! Chtěla jsem jenom vědět, co děláš a jestli bys neměl čas na pivo nebo tak,“ řekla jsem do mobilu rázně. Karel měl evidentně dobrou náladu, možná byl i rád, že mu volám: „Jasně. To je vskutku dobrý nápad. Kdy a kde?“ Překvapilo mě, že bez zaváhání souhlasil. Došlo mi, že asi potřebuje takzvaně „vypadnout“ z rodinného života. Po krátkém přemítání, kam bychom zašli, jsme se nakonec dohodli, že Karel přijede ke mně a půjdeme si spolu někam sednout. „No jo,

ale to znamená, že si nemůžu dát ani pivo. Musím jet autem, znáš mě,“ řekl. „No a co kdybys přespal u mě na pohovce?“ napadlo mě. Karel po krátkém mlčení souhlasil. Dohodli jsme se na pátek a rozloučili se.

Jakmile jsem zavěsila, všimla jsem si, že mám příchozí zprávu. Musela jsem ji obdržet během hovoru. Najednou se má dobrá nálada opět změnila na strach. Zhluboka jsem se nadechla a zprávu jsem otevřela. „Doufám, že se ti líbily ty plakáty. Jenom abys věděla, tak to byl pouze začátek. Dobře víš, že mám i pikantnější fotky,“ četla jsem. Uvědomila jsem si, o čem mluví. Když byl náš vztah v začátcích, tak jsme si občas vyměňovali intimní fotky. Tenkrát to bylo takové vášnivé gesto, nyní to byla opravdu nebezpečná zbraň. Zapípal mobil. „Udělám ti ze života peklo, ty krávo!“ a mobil mi vypadl z ruky. Propukla jsem v usedavý pláč.

Přišel pátek a já se trochu vzpamatovala. Nicméně jsem se cítila v neustálém ohrožení. Občas ve mně zapáčila paranoia, jelikož jsem z okna zahlédla na chodníku nějakého muže a já bych přísahala, že to byl Robert. Ta situace na mě doléhala čím dál více. Zazvonil zvonek. Lekla jsem se a pomyslela si: „Co když to skutečně byl Robert a teď na mě zvoní?“ Pomalu jsem došla až ke dveřím. Znova se ozval zvonek. Opět jsem sebou cukla. Na intercomu jsem zmáčkla tlačítko pro hovor a zeptala jsem se: „Kdo je tam?“ Na druhé straně se ozvalo: „Tady Karel. Pusť mě dovnitř!“ Ulevilo se mi a pustila jsem Karla nahoru. Pootevřela jsem opatrně vchodové dveře a čekala, až Karel přijde. Ještě než mě stačil pozdravit, tak jsem se mu vrhla kolem krku. Byla jsem tak šťastná, že ho vidím. Pořád jsem ho držela v náručí a on rozpačitě řekl: „Ehm, ahoj tedy...“

Pustila jsem se ho. Trochu se zamračil a pak se mě zeptal: „Děje se něco nebo mě opravdu tak ráda vidíš?“ V tu chvíli jsem si úplně nebyla jistá, co mám dělat a tak jsem mu pověděla: „Pojď dovnitř, všechno ti vysvětlím.“

Uvařila jsem kafe a všechno jsem mu vylíčila. „Krucinál, já mu rozbiju hubu a bude pokoj!“ byla jeho reakce. „To tě nesmí ani napadnout. Ještě by tě pak zažaloval za napadení a půjdeš sedět,“ řekla jsem mu. Na chvíli se odmlčel a pak, aby odlehčil konverzaci, řekl: „Myslím, že potřebuješ panáka. Vyrazíme někam? Budu tvůj ochránce, alespoň pro dnešní večer.“ Nuceně jsem se usmála a odpověděla jsem: „Jo, to je výhodná nabídka, ale jenom pokud budu já platit.“ Karel mě chytl za rameno, koukl mi do očí a pověděl: „Tak na to okamžitě zapomeň.“

Vyrazili jsme tedy ven. Byla jsem skutečně ráda, že mám vedle sebe někoho, kdo se mě snaží rozptýlit a hlavně zaměstnat konverzaci o všem možném, jenom ne o mém bývalém příteli. Během večera jsme se znova už o Robertovi nebavili. Povíдали jsme si o jeho ženě, dítěti a práci. Karel byl řidič kamionu a odjakživa miloval auta. Možná i proto si vybral zaměstnání, jaké měl. Čas od času se také rád hrabal v autech. Byl to takový automechanik amatér. Večer pokročil a já už jsem začala být pomalu „společensky unavená“. Zavelela jsem tedy k ústupu, přesněji k návratu domů. Usnuli jsme každý v jiné místnosti.

Ráno jsem Karlovi opět uvařila kávu a udělala nějakou menší snídani, aby nejel domů s kocovinou. Dal si krátkou sprchu a pak se ke mně připojil. „Už budu muset jet. Přeci jenom mám určité závazky,“ narážel na svou rodinu. „Ale vždyť jo. Myslíš, že tě tady chci mít celý víkend? Jsi spad z višně, kamaráde,“ řekla jsem vesele. Karla jsem do-

provodila až k autu. Zaparkoval přímo vedle mě. Když jsme dorazili, všimla jsem si na svém autě něčeho nezvyklého. Měla jsem hodně poškrábané auto, ale nebyly to pouhé škrábance. „Někdo“ na něj vyryl nápis „štetka“. Málem jsem omdlela. Karel mě chytl za ruku a ujistil se, že jsem v pořádku. Zblízka se na to podíval a pak prohlásil, že je to nejspíš vyryté nějakým klíčem. „Co mám dělat? Já už nemůžu. I kdybych zavolala teď policii, tak je to slovo proti slovu,“ řekla jsem. Karel se na mě nesouhlasně obrátil: „No, ale to není tak zcela pravda.“ Nechápatě jsem na něj zírala. „Já mám totiž v autě namontované kamery. Kvůli pojišťovně. Už několikrát jsem totiž řešil obouchané auto. Většinou se to stalo na parkovišti, tak jsem se rozhodl pro tohle řešení. Jestli chceš, tak vyndám paměťovou kartu a můžeme se na to kouknout spolu.“ Cítila jsem úlevu, protože kdybych měla záznam jako hmatatelný důkaz, mohla bych konečně Roberta zažalovat a nahlásit ho na policii.

Vrátili jsme se tedy do mého bytu. Vzala jsem notebook a zasunula do něj paměťovou kartu z kamery, která byla namířena právě na bok vozu, kde se nápis objevil. Na záznamu byl vidět i čas. Přetáčeli jsme záznam a až kolem tří hodin nad ránem se pachatel objevil. Stál ke kameře zády. Nemohla jsem uvěřit vlastním očím. „Ta bunda!“ stačila jsem jenom vykřiknout. Byl to Marek. Nedostávalo se mi vzduchu, nemohla jsem skoro dýchat, jak jsem byla v šoku. Ale nechápala jsem, proč to udělal, ale ani jak to provedl, protože měl být přece na služební cestě. Zavolala jsem tedy Katku, protože dělá na personálním oddělení. Sdělila mi, že Marek skutečně odjel na služební cestu, ale jenom do čtvrtka. Následně jsem i od ní zjistila, že v pátek měl v plánu jít na kamarádovu naro-

zeninovou oslavu. To tedy vysvětlovalo, jak se mohl v sobotu ve tři ráno objevit u mého auta.

Okamžitě jsem se vydala na policii, abych ho udala. Když ho policie vyslechla, všechno dávalo smysl. Ten mobil? Jednou v noci, když jsem spala, mi vzal telefon a našel tam skutečné zprávy od Roberta. Nepochopitelně ho to rozčílilo. Rozhodl se svého soka vyřadit tím, že si koupí novou sim kartu a její číslo pak v mém mobilu přiřadí k Robertovi. Takže celou dobu mi ty šílené esemesky psal Marek. A ten plakát ho napadl v práci, když viděl kolegu, jak vyrábí plakáty na novém plotru. To auto měl taky v plánu, ale o něco později. Nakonec, když se vracel z té oslavy, se pod vlivem alkoholu rozhodl, že to spáchá o něco dříve. Nevěděl ovšem, že je při tom ohavném činu nahráván.

Největšího peška dostal ten nepřítelný žárlivec tím, že svého soka v lásce těmi útoky nevyřadil. S Robertem jsme se k sobě vrátili, vlastně i tak trochu díky němu a jeho řádění. A dnes spolu máme krásného syna.

Pražský Modrovous

Ačkoliv byla neděle, probudil se, jako každý den, už o šesté. Letitý zvyk ještě z dob, kdy chodil na sedmou do práce do lisovny. Už je to pěkných pár měsíců, co tam nedělá, ale předčasně se budit nepřestal. Ostatně, nespavostí trpí od předčasného konce svého prvního manželství...

Žena v posteli po jeho levé ruce spala v podivné poloze. Naznak, téměř v pozoru. „Jako na márách!“ napadl ho neveselý vtip, který dovedl pobavit pouze jeho.

Pootevřenými ústy jí unikaly drncivé zvuky, které by zamilovaný manžel nazval pochrupáváním, v opačném případě „nesnesitelným chrápáním“. On byl pro druhou verzi.

Jako by cítila, že o ní přemýšlí, změnila polohu a otočila se k němu bokem a zády. Lehká příkrývka jí sjela poněkud stranou a odhalila linii, připomínající koncertní kytaru. Ještě před několika týdny by neodolal, teď lhostejným zrakem přešel bílé polokoule a pomyslel si něco o tom, jak je zprvu každá jiná a nakonec všechny tak zoufale stejné. Ať hubené či plnoštíhlé, blondýnky nebo černovlásky. V tom se tedy vyznal, mohl by psát romány.

Potřetí ženatý, dvojnásobný vdovec.

Tuhle, ani v duchu ji už neoslovoval jménem, si našel prostřednictvím inzerátu. Poprvé to s ní ale bylo hezké, přiznal si. V pološeru stolní lampy se zdála být o deset let mladší. Nemotorně, téměř jako panna se nad ním nadzvedla a opatrně nasedávala. Vydávala přitom ze sebe táhlé štkání, které ho silně vzrušovalo. Nikdy neměl o ženy nouzi, dávno se z něho stal labužník. Věděl, že nejhezčí je zaučovat mladé, nezkušené dívky, nebo si naopak hrát se zrající ženou, která byla dlouhou dobu bez partnera. V tom spojení je cosi pikantního, pikantnějšího než v prvním případě – opuštěné ženy na rozdíl od mladičkových už vědí, o co jde, ale dlouhé hladovění jim vrací onu zvláštní hravost, nenasytnost a požitkářství. A to plně vynahradí případné nedostatky krásy zaviněné už stárnutím. A přičetl-li ještě k tomu i jejich úspory, co víc si mohl přát.

Žena po jeho boku zasténala ze spaní a znovu se otočila. Ležela teď tváří proti jeho obličeji. Ve výstřihu noční košile ji vadlo bílé ňadro protkané pavučinou modrých žil, vrásky na krku připomínaly čerstvě uvláčené pole.

Jeho láska k ní vyschla úměrně se tenčícímu bankovnímu kontu. O rozvodu však nemohlo být ani řeči, protože by přišel o vilku, do které se nastěhoval, a to by velice nerad.

Proč jen jsou tak paličaté, přejel si dlaní bradu s nočním strniskem. Každá je jiná a všechny stejné!

Jako Jana, po dlouhém čase si vzpomněl na svou první ženu. U té by rozvodem přišel o Volvo, moc na tom voze lpěl. Jakže tenkrát zněla lékařská zpráva? Udušení z utopení. Někdy stačí velmi malý obsah vody vniklý do plic ve vaně při koupeli, ale všechno svědčilo pro nehodu se smutným koncem.

Proč jen si brala tu vodku do koupelny. V podnapilém stavu pak ve vaně vdechla vodu... Účast druhé osoby nebyla prokázána, vždyť tělo nešťastnice neneslo ani sebe-menší stopu nějakého násilí. Byla to jen taková docela hloupá a obyčejná nehoda. A on si při pohřbu i docela nelíčeně poplakal. Za pár dnů si však už ve zděděném bouráku vozil Květu Poprovou, majitelku uzenářství. Měla velké úspory, silnou postavu a slabé srdce. Nevadilo mu jejich sto dvanáct kilo živé váhy, ale spát s ní brzy po sňatku přestal. Ona pak ze žalu jedla ještě víc, přetěžované srdce to nemohlo dlouho vydržet. A když na ní jednou v noci, jen tak z legrace, vybafl v gumové masce smrtáka, omdlela leknutím.

Prasklo jí srdíčko, říkalo se pak v ulici a nikdo se nedivil. Vždyť ona paní vedoucí tak moc papala, a ty tuky jsou strašný svinstvo, paní...

V myšlenkách vstal a zamířil do koupelny. Zrcadlo vrátilo obraz štíhlého muže ostře řezaných rysů obličeje, černé oči jako trnky, vlasy barvy antracitu, dlouhé kotlety, které se dnes nenosí, a brada do modra zbarvená tvrdými vousy. Mohl by se holit třikrát denně. Kdysi si chtěl nechat narůst bradku, ale zase ho to nesmírně svědilo. Ve fabrice mu proto přezdívali Modrovous, koho by napadlo, že to jednou bude víc než trefné přirovnání?!

Měli to v rodině, děd i otec se holil břitvou. On od malička nesnášel pohled na krev a břitvu zásadně odmítal. S představou krve u něho byla neoddelitelně spojena, protože jak děda, tak i otec se jí každou chvíli pořežali a pak se natírali kamencem, aby zastavili krvácení. Proto si z první výplaty koupil elektrický strojek, bez kterého si pak už nedovedl ranní hygienu představit.

Pohled na krev celoživotně nesnášel, v přeneseném slova smyslu by neusekl hlavu kuřeti ani za milion. Při pouhém pohledu na odřená kolena mu bylo na zvracení, k omdlení neměl daleko při obyčejném odběru na sedimentaci.

Do dlaní nakapal kolínskou vodu, přejel obě tváře a sáhl po hřebenu. Chodbou se nesly kroky Evženie. Ohrnul v úsměšku rty, to je ale jméno! Evženie už také vstala a mířila na klozet. Představil si ji, jak bosá, rozcuchaná, v noční košili s mastným flekem na prsou od večere usedá na mísu a stiskl zuby.

Jak on ji nenávidí! Bylo však třeba ovládnout se. Už to nebude dlouho trvat.

Pospíšil si, aby byl v kuchyni první. Postavil se ke sporáku, nechal na pánvičce rozpálit tuk. Do vroucího oleje pak položil plátky šunky, na které vyklepl vejce. Než se jeho paní umyla, vykartáčovala si vlasy a oblékla, už na stole voněla anglická snídaně.

„Dobré ráno,“ usmíval se na ni.

„Copak je dnes svátek?“ nevěřila vlastním očím.

„Slibme si, že se už nebudeme hádat,“ položil jí ruce kolem ramen. „Nikdy!“

„Vydržíš to?“ byla překvapená jeho změnou.

Ještě včera by se nejraději rozváděl, i když ona nechtěla. Že by na něho zabrala hrozba, že by se pak musel definitivně odstěhovat z vilky, která jí po rodičích patří? Nebo chce opravdu začít znovu, napadlo ženu – měli by mít dítě, pak by byl klid, byla si náhle jistá původem rozmarů jeho chování. Ona by proti tomu nebyla, i když už je jí dvačtyřicet.

Při představě dítěte ji přepadla touha po milování. Podržela si jeho dlaň v ruce a položila si ji na blůzu.

„Pojď ještě na chvíli do postele,“ zaprosila nedočkavě.

I přes tkaninu cítil bobtnající bradavky, ale tentokrát ho to nevzrušilo. Vzhledem ke svému zamýšlenému plánu ji však nemohl odmítnout. Přemohl se, aby vypadal co nejzamilovaněji a objal ji. Přisála se k jeho ústům. Polaskal jí dmoucí se ňadra a nechal se odvést do ložnice. Nejdříve svlékla jeho a pak sama sebe. Už ho pohled na její nahé tělo nevzrušoval, musela mu zkušeně pomoci rukou, aby se vzmužil.

„To nic, broučku...“ kousala ho do lalůčku ucha. „Už ti roste, už je pěkný...“

Pak doširoka roztáhla stehna a nedočkavě ho převalila na sebe. V její nenasytnosti četl strach opouštěné ženy, která si chce k sobě za každou cenu svého partnera připoutat.

Povedlo se mu však nečekané. Po chvíli milostného boje mu zatnula zuby do ramene a vyrazila ze sebe dlouhý, jásavý křik. Chtěl z ní vyklouznout, ale podržela ho v sobě do poslední chvíličky.

„Líbilo se ti to?“ ujišťovala se po chvíli.

Přikývl a posadil se na lůžku.

„Chtěl jsem tě dneska pozvat na výlet...“

„To by bylo hezké! A kam?“ projevila zájem.

„Do Šárky!“

„Tam jsem nebyla od školních let,“ zasnila se.

„Jsou tam hezké kouty,“ přikývl. „A až se projdeme, tak si sedneme v zahradní restauraci u mlýna na svačinku...“

Z domu vyšli ruku v ruce, pozdravili se s rodinou Janečků, která se chystala na chalupu. V tom okamžiku pogrataloval sám sobě za tu šťastnou náhodu. Když bude nejhůř, jistě dosvědčí o jejich šťastném manželském životě. Vždyť je na vlastní oči viděli, jak se drží za ruce.

„Dneska sis nedával pozor!“ laškovala po cestě k zastávce tramvaje.

„Chtěl jsem utéct, ale tys mě nenechala...“ přistoupil na její hru.

„Co když to bude holčička?“

„Raději bych kluka!“ tvářil se jako nejšťastnější muž na světě.

Nastoupili do zadního vozu, posadili se do skořápek laminátu jeden za druhým. Byl rád, že mu Evženie nevidí do tváře. Dělal mu potíže neustále se na ni usmívat. To, co chtěl provést, byl neodvolatelně připraven udělat. Už si s ní nemínil dál komplikovat život. Vyšlo mu to jednou, podruhé, vyjít to musí i teď.

V jednoduchosti jeho hrůzného plánu je genialita.

Nikoho tenkrát z kriminalistů a vyšetřovatelů ani nenapadlo, že namazanou Janu vzal ve vodě za patu a prudkým trhnutím ji vtáhl pod vodu široké vany. Zalkla se, v seřtině okamžiku bylo po všem. Pak už jen stačilo po čtvrt hodině volat záchranku...

I na tlouštici vybafl úmyslně, výsledek byl nad všechna očekávání. A opět mu nikdo nic nedokázal. Naopak, dokonce ho nikdo z ničeho ani nepodezíval. Jen se o něm začalo v ulici šuškat, že je smolař. Ale kde není žalobce, není ani soudce.

Tramvaj uháněla směrem k Divoké Šárce, kde znal každý kout. Romantické údolí, strmé skály, staré koupaliště, bažiny kolem potoka, cesty a cestičky. Klukovský ráj a cíl nedělních vycházek Pražáků. Zájem běžných výletníků se však točil pouze kolem asfaltovaných cest, on věděl o místech, kde nepotkáš za celý den živáčka. A tam s Evžením mířil.

„Tak jsme tady,“ pomáhal jí z vozu tramvajové linky.

Čerstvý vzduch voněl jehličím a trávou, kdy něco podobného naposledy cítila? Betonová kasemata města jí dávala zapomenout na vůni pryskyřice, z nedaleké vodní plochy se neslo tleskání kachních křídel.

Rozeběhla se téměř jako malé děvčátko, volal ji zpátky:

„Pojď, půjdeme tudy!“

Vrátila se z asfaltky a nechala se vzít za ruku. Vyprávěl jí o lovcích mamutů a vedl ji po hřebeni skal s nádherným výhledem na celé údolí.

„To je výška!“ zachvěla se při pohledu dolů.

„Spousta lidí se tu už zabila,“ přikývl a upozorňoval ji na dřevěné kříže hluboko pod nimi na druhé straně. „Každý si hraje na horolezce a pak stačí jeden jediný chybný krok...“

Každou minutou se vzdalovali od turistické trasy, už byli docela sami v pustině připomínající filmy z kanadské divočiny. Zprvu nechápala, proč ji vede tak daleko, až se jí posléze rozzářily oči myšlenkou, že se s ní chce ještě jednou pomilovat. V přírodě, jak romantické, v jejich věku. Zastavila se u koberce mechu a pokusila se o vášnivý polibek, kdy se mu snažila zasunout jazyk hluboko do úst. Opětoval tlak rtů, ale pak se odtáhl, jakoby hledal příhodné místo k milování. Náhle vykřikl:

„Jé, vidíš támhle tu srnku?“

Neviděla ji, ani když si zaclonila oči rukou.

„Podívej,“ upozorňoval a vedl ji až k okraji srázu. „Támhle přece,“ tišil hlas, a když Evženie stála téměř na samém okraji, učinil to, co si předem chladnokrevně vymyslel.

Ani nevykřikla. Její tělo opsalo velký oblouk a mizelo mu z očí v korunách dole rostoucích habrů a buků. Ještě zaslechl dutý úder a nastalo ticho.

První polovinu zvrhlého plánu měl za sebou. Aby mu vyšla i druhá, musel pro tělo oběti. Kdyby se k němu totiž nehlásil, zcela jistě by vyvolal nežádoucí pozornost vyšetřujících orgánů. Drzost považoval za nejsilnější alibi. Pád z výšky patnácti metrů je ošklivá nehoda se smrtelným koncem.

Proč jen jsme tam chodili...už se slyšel bědovat u předběžného výslechu. Pořád jsem jí říkal, nechoď na ten okraj, je to tam vlhké, klouže to. A ona se jen smála, abych nebyl bačkora...

Hledal nejschůdnější místa, sjížděl po zadku strmý okraj skal, proplétal se mezi stromy a balvany. Evženie ležela nedaleko cesty. Už z dálky viděl její hlavu, mrtvolně bledá tvář byla celá od krve. Musel se zhluboka nadechnout, aby se mu neudělalo zle. Teď to musí vydržet a dotáhnout až do konce. Bude muset sehnat pomoc, případně chladnoucí tělo donést někam mezi lidi.

V okamžiku, kdy se nad ní sklonil, zasténala a otevřela oči.

„Tys mě tam strčil!“ vyslovovala těžce, ale srozumitelně. „Tys mě chtěl zabít!“

Z hrdla se mu vydralo zasténání. Tohle nečekal. Tohle se děje přece jen ve filmových hororech. Ve skutečnosti ne. Jak je možné, že se to nepovedlo?! Taková výška!

„Vrahu!“ pokusila se na něho plivnout.

Trupem ani nohama hýbat nedokázala, ale ruce po něm vztáhla.

Uskočil s mozkiem vybuchujícím jedinou otázkou. Co teď? Jediné, co zbývá, dorazit ji. Ohnul se pro velký kámen. Vpíjela se do něho očima, pohybovala rty, ale slova neslyšel.

Musí jí rozbít hlavu, jinak se z toho nikdy už nedostane. Bez milosti jí musí roztrískat lebku na maděru. Umlčet ji navždy.

Ostatně, uklidňoval sám sebe, po takovém pádu nevyvolá rozbitá lebka žádné pochybnosti. Zvedl těžký balvan nad hlavu, ale hodit ho nedokázal. Nemohl uniknout jejím očím, které sledovaly každý jeho pohyb. Jako by věděla, že teď je nesmí zavřít, zabodla se těžkým, vyčítavým pohledem do jeho tváře. Nejraději by se rozplakal sám nad sebou. Vlastnoručně ji nedokáže zabít. Vždyť tolik, tolik nesnášel krev.

„Odpustíš mi to?“ začal absurdně smlouvat. „Odpustíš mi to, když tě odtud odnesu a zavolám doktora?“

Přikývla se strachem, že jestli teď omdlí, bude to znamenat její konec. Síly jí ubývaly každou vteřinou. Pokusila se o úsměv, který vypadal na smrtelně bílém obličejí plném škrábanců a krve děsnější než nejhrůznější sen.

Téměř něžně ji vzal do náruče a klopýtal směrem k zahradní restauraci, kam ji původně sliboval vzít na svačinu.

Když je obklopili lidé, začala Evženie volat o pomoc. Snažil se jí zacpat ústa, zmáčknot či sevřít hrdlo, ale někdo mu zkroutil ruce za záda. Odtrhli ho od ní, její obličej se mu začal rozplývat před očima. Měnil výraz i podobu. Byla to Evženie, Květa, nebo Jana?

Už sám nevěděl. V šoku a v náhlém záchvatu horečky se mu vše pletlo.

„Téměř dokonalý zločin!“ prohlásil o pár měsíců později náčelník kriminální služby uzavírající případ „Modrovous“. „Nebýt těžkého šoku, který zažil, nikdy by se nám nepřiznal, jak to bylo s úmrtím těch dvou předcházejících nešťastnic...“

„Život píše romány,“ přikývl další z kriminalistů a zahloubal se do protokolu dalšího, sice méně komplikovaného, ale stejně podlého zločinu.

Láska na inzerát

Beskydské Záblatí – konec světa. Za říčkou, no spíše potokem Bobrovkou, končí Čechy a začíná Polsko. Po odsunu německého obyvatelstva kraj chátral před očima. Neobydlené chalupy hlodal zub času, neobdělávaná pole pustla, sady nikdo nesklízel. A tak to trvalo řadu let, než se v obci objevili první osadníci, dovezl se dobytek a zakládaly se první farmy státního statku. O skromné zásobování se starala prodejna základních potravin, kultura měla svůj stánek v hospodě, kde se příležitostně promítalo kino, večer co večer pracovníci státního statku propíjeli své výplaty a občas se servali doslova a do písmene do krve. Důvod se vždycky nějaký našel.

Podhozená karta, nevyrovnaný dluh, křivé slovo a protože bylo mezi dělníky státního statku více chlapů než ženších, tak i nějaká ta provalená nevěra měla v hospodě dohru. Dlouho se vzpomínalo, jak si jednou podváděný Ondro počkal s dřevorubeckou sekerou na kudrnatého Arpáda za dveřmi hospody, rozpráhl se, řal, o vlasek minul lebku a jen lehce škrábl Arpáda do tváře. Ten s výkřikem „som mrtvý“ zmizel v noční tmě a několik dnů se Ondrovi vyhý-

bal. Vlastně se vyhýbal až do výplaty, kdy se s Ondrou na bratrství zpil do němoty a o oba soky v lásce až do vystřízlivění se starala Ondrova družka. A prý už u toho tak zůstalo – dva chlapy a jedna ženská ke spokojenosti všech tří. Nebo Dežo, když se jednoho sychravého dne tak nacamral kontušovkou, až při manipulaci s rozmetačem umělých hnojiv do něj spadl. A to si traktorista, který rozmetač táhl všiml, že mu Dežo chybí, až když byl z poloviny semletý a rozmetený po poli. Tragedie – jak ovšem pro koho. Jistě pro Deža, ale na druhou stranu tehdy snad každá z místních těhotných krasavic tvrdila, že dítě čeká právě s nebohým a tak, jak se děti rodily, pobíraly po „tatínkovi“ sirotčí důchod. Ano, takovýto byl kraj, takovýto lidé tam žili.

Výplaty bývaly slušné, přestože byl hospodářský výsledek statku hluboce ztrátový – inu jak jinak, když pole na kterých odjakživa s bídou uzrálo žito a vyrostly brambory se rozhodnutím okresního výboru strany začala pěstovat pšenice a dokonce se činily pokusy s cukrovkou. V jednom konfiskátu po Němcích žil Juro. Slovačisko poctivé, nenáročný chlap a dřič na kterého bylo vždycky spolehnutí. Není divu, že měl vždycky na výplatní pásce vedle základu i dosti slušené prémie. Byl bezdětný, sám si vařil nebo se živil ve statkové jídelně, vedl jakous takous domácnost a časem přišel na to, že to tak nějak není ono a že by ženská do baráku nemuselo být nic špatného. A začal se porozhlížet. Brzo zjistil, že je bez šance. Pro mladé holky byl starý a ty starší už byly tak říkajíc zadané. Ne že by byly vdané, ale žily se svými chlapy v hříchu, rodily jim děti a všechno tak nějak teklo samospádem. A kromě toho na mravy dbala vesnická organizace KSČ, která tolerovala chlast, ale tvrdě postupovala, když šlo o to, čemu se dnes říká mezilidské vztahy. To soudruh předseda neznal bratra.

Jurovi tedy bylo jasné, že se musí poohlédnout dále do kraje a když ani teď se úspěch nedostavil tak sedl, sesmolil inzerát a poslal novin. I se svojí adresou a čekal, až mu některá napíše. Jak už to v životě bývá, všechno je jinak. Žádný dopis nepřišel, ale přišla, respektive přijela ONA. Bez ohlášení, žádná krasavice, spíše taková špindíra s jedním kufrem, čtyřmi dětmi okolo sebe a s pátým v loktuši na zádech. A jako že je Vendula a jako že je tady na ten inzerát. Jo a taky se hned hrnula do baráku jako velká voda.

O významu role překvapení se učí na všech válečných školách této planety – takže nic nového pod sluncem. I zde překvapení splnilo svoji nezastupitelnou úlohu a když se Juro z toho přívalu náhlého štěstí vzpamatoval a začalo mu to alespoň trochu myslet, tak dospěl k závěru, že ženskou chce. Sice si ji představoval jinak a hlavně bez dětí, ale na druhé straně že má velká prsa a zadek a že si vždycky děti přál. Takže časem přibudou další, ty jeho a že není třeba na nic čekat. Pozval ji tedy dál, což vlastně pozbylo na významu, když už se Vendula pozvala sama a neustále stáčela svůj pohled na postel. „To je dobré znamení“ pomyslel si Juro a naznačil, že by si děti měly prohlédnout zahradu za chalupou a to nejmenší ať Vendula odloží do postele.

Stalo se všechno jak si Juro přál. Když byl uvítací ceremoniel u konce a Juro se zmátožil do práce na odpolední směnu, Vendula sladce usnula – inu holka jedna nešťastná, celou cestu se starala o děti, teď předvedla k čemu slouží široká vesnická postel a dokonce ji ušlo, že někde v cizím prostředí za domem jsou bez dozoru její děti. Budiž řečeno, že to pro tentokrát dobře dopadlo, ty starší ohlídal ty mladší – a na hlad byly děti zvyklé.

Když se před půlnocí Juro vrátil ze směny a hospody, kde na něho čekaly vuřty s cibulí a něco na zahřátí, našel

Vendulu spící v posteli a děti tak různě po podlaze. Jen zakroutil hlavou a vklouzl k Vendule....

Ráno Vendule vysvětlil jaký je jeho pracovní rozvrh, že jde do kravína na pár hodin ráno a pak navečer, že má rád teplé jídlo na oběd, že tedy Vendula bude pro všechny vařit a že tady jsou peníze na nákup a že konzum je na kraji obce. Jo, a ještě něco – protože nejstarší děti už chodí do školy, bude potřeba je přihlásit ve vedlejší vesnici do školy, koupit jízdenky na autobus a obědy ve škole. Vendula všechno odkývala a peníze strčila do hrníčku v kredenci.

Na věži místního kostelíka, který zůstal ušetřený od vandálů a zlodějů - ať byli vesničané kdokoli, Pán Bůh byl pro ně stále ještě autoritou – odbyla dvanáctá a natěšený Juro se hrnul k obědu. Jaké však bylo jeho zklamání – na kamnech nic, vlastně ani v kamnech nebylo zatopeno, Vendula v posteli a okolo řvoucí děti. Pro tentokrát to skouzl, „oběd“ nakonec našel na těle Venduly, pro kterou byl sex příjemnější záležitostí, než stát u plotny a vařit. Ostatně, vařit ani pořádně neuměla a vrcholem jejího kuchařského umění bylo otevřít a ohřát konzervu.

To Juro poznal velice brzo, ale na rozdíl od dočasných druhů Venduly se jí snažil něčemu u kamen přiučit a také jí trochu vést k pořádku.

Ale kdyby jen to. Byly tady děti – dvě nejstarší už chodily do školy, ale učení jim nevonělo. Juro také sice nebyl nějaký veliký vzdělanec, ale měl osmiletku a zemědělský učňák. Věděl, že něco mít v hlavě se nemůže ztratit a dokonce to může být i k užitku. A tak mezi směnami, když přišly děti ze školy začal dohlížet na úkoly a učil se s nimi. Zejména staršímu Honzíkovi ze 4. třídy to moc nevonělo, nerad se učil – ale musel. Juro byl přísný, pro ránu nešel

daleko, ale jako mávnutím kouzelným proutkem se ze zanedbaného čtyřkaře stal kluk co nosil dvojky a sem tam i nějakou tu jedničku. A vysvědčení? Jako by patřilo někomu úplně jinému.

Čas rychle ubíhal a bylo to najednou rok a něco, co přitáhla Vendula pod Jurovu střechu. Jura poznal, že Vendula není žádné terno a že ani nějaká ta facka ji nepolepší. Měl ale děti rád, ostatně zapracoval i na vlastním, které začala Vendula pod srdcem nosit. Ostatně si sliboval, že až se to malé narodí, bude Vendula docela jiná.

Jinak to ale viděla Vendula, která se cítila ukřivděná a časem se v jejich očích stal Juro tyranem jejím i jejich dětí.

A byly tu Vánoce, stromeček Juro ukradl v lese, tak jako všichni ostatní, pár ozdob a dárků dětem koupil v místní Jednotě a štědrovečerní večeři přinesl z hospody. Prostě idyla – maximum možného. Jen Vendula koukala jako sup a seděla nad sklenicí grogu.

Jako každoročně, tak i tentokrát se místní sešli v hospodě, kde bylo něco jako generálka na Silvestra. Vendula dala přednost grogu a tak šel Juro do hospody sám. Po jeho odchodu se v chalupě rozhostilo ticho přerušované jen oddychováním spících dětí a praskáním dřevěných polen v kamnech.

Vendula si dala ještě jeden grog a kdoví zde vlivem vyjitých grogů či svitem měsíčního úplňku začala přemýšlet nad svým životem. Hned z počátku přemýšlení zjistila, že je v životě nešťastná a příčinou jejího neštěstí je právě ten surovec Juro. Mlátí ji a mlátí její děti. Co chudák Honzík od něho zkusil a ještě zkusí. A pořád, aby něco doma dělala, copak je od toho, aby jen stála u plotny nebo prala a uklízela? Život je krátký a utíká mezi prsty. Ne, takhle to

tedy nenechá. Než takový život, to raději žádný. Dá si ještě jeden grog a oběsí se. Ať má Juro vztek! Nojo, ale co s dětmi? Přece je mu je tady nenechá, aby je otloukal. Už ví, co udělá. Děti zabije a pak se oběsí. Jak Jura zná, ten přijde z hospody až po půlnoci a to už bude po všem.

Ač Vendula jinak líná, najednou v sobě našla sílu a chuť svůj nápad realizovat. Teď jen jak. Její pohled padl na váleček na nudle, který se povaloval na kredenci. Vstala ze židle, dopila grog, váleček pevně uchopila a přistoupila k postelím, kde děti spaly. Najednou ji napadlo, že zabít čtyři děti bude chvíli trvat a co bude, když se probudí. Bude tedy muset jednat rychle a od těch nejstarších. Ještě že spí spolu. Zcela chladnokrevně začala rozdávat ránu nalevo, ránu napravo, ránu nalevo, ránu napravo... Jen kdyby ta ruka tolik nebolela. Musí si odpočinout... Když se podívala do rozbitého obličejce nejstarší dcerky, dostala najednou strach a ztratila odvahu hrůzné dílo dokončit.

Hodila na sebe kabát a vyrazila do mrazivé noci směr hospoda, kde Jurovi sdělila, že vlezl do baráku nějaký cikán a zabil děti. Hospoda na chvíli ztichla a pak se události daly do pohybu. Zalarmovaná zdravotní sestra, Pohraniční oddělení SNB, každý se snažil nějak pomoci. Díky lidské obětavosti se podařilo rychlým převozem do nemocnice zachránit život Honzíkovi, který se nikdy nedozvěděl, kdo a proč mu zranění způsobil. Anižce bohužel život nikdo nevrátil.

Konečné slovo měl soud, který vyměřil za vraždu, pokus vraždy a přípravu k trojnásobné vraždě tehdy maximální výměru trestu patnácti let odnětí svobody. Protože tehdy platilo, že patnáct let nebo trest smrti... Vendule vůbec nedošlo, že těhotenství v době hlavního líčení nedovolovalo uložit hrdelní trest...

Nemakačenko

Tomáš Mlejnek byl od nejútlejšího věku líný. Nejrady se jen tak povaloval a byl to, čemu čeština velmi trefně říká nemakačenko. Dokonce ani na střední škole, kdy se spolužáci předháněli, kdo si sežene lépe placenou brigádu, nejevil o práci jakéhokoliv druhu nejmenší zájem. Věřil, že se vždycky dá najít lepší způsob jak získat peníze, než zrovna prací. Peníze totiž leží na ulici a stačí je jen zvednout!

Už v devítce zkusil prostě jen úplně normálně žebrať. Stačilo tvářit se dostatečně nešťastně a vymyslet si nějakou srdceryvnou historku a prakticky každá druhá babka mu dala dvacku a někdy i víc, aby ho chudáčka zachránila. Občas ho někdo poslal do háje, ale to ho nijak moc netrápilo. Za odpoledne si obcházením důchodkyň, a svým hereckým výkonem, dokázal nasbírat i tři stovky. Později na střední si uvědomil, že bydliště nedaleko centra Prahy mu nabízí přešlá další možnosti. Zdálo se mu až neuvěřitelné, kolik cizinců si ani trochu nehlídá své nadité peněženky. Stačilo dostat se do nějaké tlačnice mezi turisty a pořádně se koukat. Většinou v takové peněženke bylo minimálně sto euro, často i víc. To mu pak stačilo čórknout

jednu takovou peněženku za čtvrt roku. Náročný nebyl, téměř všechno mu tehdy ještě platili rodiče, a tak mu na jeho potřeby pár tisíc stačilo. Navíc, vrozená lenost by mu ani nedovolila jít na další lup, dokud měl prašule aspoň na tři pivka. Jeden se přece nemusí předřít...

Už tehdy na střední si dobře uvědomoval, že lidi se dělí na ty, kteří makají do úmoru a na ty, co si to umí prostě zařídit jinak. Připadalo mu směšné, když spolužáci fachčili ve fast foodech za pade na hodinu. Zatímco si za jedno odpoledne vydělali stěží dvě kila, on mohl za stejnou dobu při troše štěstí mít totéž, ale v eurech. Když si člověk zvykne na takové hody, do nějakého fast foodu se mu pak nechce ani heverem.

Jenomže časy se mění. V devítce byl ještě malej kluk a babky se slitovaly rády. Vypadal vždycky mladší, než ve skutečnosti byl a působil jako roztomilý sympatický blondáček. Když chodil na střední, tak jeden aby kameru v ulicích Prahy hledal lupou. Ale dnes? Ty mrchy jsou úplně všude a poldové je fakt používají. Některé své „konkurenční pouliční pracovníky“ znal a věděl, že nejeden skončil ve vazbě právě jen díky kamerám. Centrum je jimi prošpikované. Bezpečnější je to jen dál od něj, ale tam zase nejsou turisté. Zkusil by tramvaje, v nich se dá čórknout celkem dost věcí, mobilem počínaje a peněženkou konče. Nechtělo se mu ale riskovat, že dostane nakládačku. Tramvaje měly dávno obšancovaný úplně jiný borci. Už to nevypadalo, že peníze leží jen tak na ulici.

Bydlel stále u rodičů, což bylo fajn. Dokud máma funí, nejlépe je u ní. To dobře věděl. Nikdo nevařil jako ona a navíc taky prala, žehlila a uklízela. Byla to zlatá ženská, nikdy od něj nechtěla ani korunu, na rozdíl od

fotra, který měl od doby, co Tomáše vyhodili ze střední školy, neustálé kecy o přispívání na domácnost. Občas mu trochu odlehčil peněženku, protože si to z jeho pohledu zasloužil. Mámě by nikdy nic neukradl. Někdy sebral fotříkovi kilo a dal ho mámě do kapsy u kabátu. Rád sledoval, jak se tvářila, když peníze objevila. Otec ho neustále prudil. Matka se ho zastávala, že chodí na brigády a nemůže najít stálou práci. Každý přece ví, že pro mladé lidi bez praxe je složitě najít zaměstnání! Tahle věta zaznívala z jejích úst skoro jako zaklínadlo. Na úřad práce sice pravidelně a docházel aby nepřišel o výhody nezaměstnaného, ale žádnou práci si nikdy nehledal. Občas něco položil v kuchyni na stůl, aby bylo vidět, že jako někde skutečně brigádníčí a něco domů přinese. Naposledy to byla dokonce celá pětistovka! Je ale fakt, že to bude už půl roku, co něco takhle donesl. Na pivko sice stále měl, ale doba hodů dávno skončila. Začínal mít nepříjemný pocit, že buď bude muset šlápnout do něčeho většího, nebo si vážně bude muset najít nějakou práci. Při tom slově se úplně hnusem otrásl.

Jak se tak poflakoval a přemýšlel, jestli se má dát na nějakou dráhu zločinu, která skutečně pořádně vynáší, nebo jestli se má ponížít a jít někam pracovat, potkalo ho ohromný štěstí. Přehlédl výmol na chodníku a během okamžiku se válel na zemi s komplikovanou zlomeninou kotníku. Bolelo to sice jako svině, ale mohl se štěstím zbláznit. Za prvé proto, že mu teď dá fotr na nějakou dobu pokoj, když bude marodit. Za druhé se bude válet ve špitále a nebude muset vůbec nic řešit. Dostane najíst, bude čumět na bednu a ještě kolem něj budou pobíhat pěkný sestřičky. Třetí úžasnou novinou bylo, že složitá zlomenina

kotníku znamená nemocenskou na pěkně dlouhou dobu, protože nejdříve operace, pak hojení, pak rehabilitace a je jasné, že on s uzdravováním spěchat nebude a pořádně si to užije. Skončil ve fakulní nemocnici a byl šťastný jako blecha. Znovu zavzpomínal na dětské roky, kdy ho v nemoci všichni obletovali. Matka mu do špitálu nosila dobroty a dokonce i fotr změknl a přinesl mu krabičku cigaret. V duchu si přál, aby to nikdy neskončilo.

Jenomže i válení v posteli a okukování mladých sestřiček jednoho po nějaký době přestane bavit. V bedně nic moc program a hnáta ke všemu občas pořádně bolela. Přidružené komplikace a druhá operace sice prodloužily pořádně Tomášovou hospitalizaci, což mu ani trochu nebylo proti srsti, ale už by chtěl nějakou jinou zábavu, třeba alespoň sedět u kompu a pařit nějaký hry. Na to si ale musel nechat zajít chuť. Bloumal o berlích po chodbě oddělení nebo pozoroval dění kolem sebe a nudil se. A vtom ho to napadlo! Začal se ještě lépe dívat kolem sebe a kout plán. Po týdenní usilovné práci došel k závěru, že je připraven a má to vymyšlené. Až ho prohlásí za zdravého a přestanou mu dávat nemocenskou, až na té haksně půjde zase normálně chodit, pak se do toho pustí. Doufal, že mu to snad nějakou dobu bude generovat slušné příjmy.

Poručík Kopecký otráveně hodil složku před sebe. „Tak to je už devátý případ v Praze.“

„A my pořád nevíme vůbec nic!“ rýpnul si kapitán Hejda. „Už se to začíná dostávat ven a jestli se toho chytanou média, bude nám horko.“

„Tohle není trezor národní banky, šéfe! To dělá někdo,

kdo rád paběrkuje. Chvíli mu to vydrží a když prašule dojdou, zkusí to znovu.“

„Paběrkuje? Devět případů, desítky trestních oznámení a škoda v hodnotě kolem sto tisíc. To je vám málo? Čekáte snad až ukradne Gama nůž?“ reagoval kapitán podrážděně.

„Ale ne,“ povzdychl poručík, „jen si myslím, že vykrádat noční stolky spících pacientů musí někdo, kdo je sólovej hráč a nebude to zrovna velkej profík.“

„Tak to mě udivuje, že ho pořád nemáte!? Vždyť vy o něm nevíte vůbec nic! Dokonce ani to, jestli je to chlap nebo ženská! Profík to možná není, ale ví jak na to!“ zabručel kapitán.

Poručík si tím až tak jistý nebyl. Intuice mu stále napovídala, že ten, kdo to dělal, měl spíš jen štěstí. Na odděleních většinou nejsou kamery, takže žádné obrázky k dispozici nebyly. Ani v jednom případě si nikdo ničeho nevšiml a není divu, protože v době návštěv se na oddělení dostane prakticky kdokoliv bez nejmenších problémů. Představoval si to tak, že dotyčný nebo dotyčná asi potichu otevře dveře od pokoje a nakoukne. Pokud tam všichni spí, zřejmě potichu vstoupí a blesku rychle pacientům vykrade noční stolky. No a když pacienti nespí nebo mají třeba návštěvu, asi to nějak zahraje do autu. Nejspíš se tváří, že někoho hledá, omluví se a dveře zase zavře. Alespoň on by to tak udělal. Rozhodl se, že se do těch nemocnic vrátí. Zamířil tam, kam pachatel už dokonce třikrát! Zřejmě si oddělení ortopedie jedné velké pražské nemocnice z nějakého důvodu oblíbil.

„Paní Novotná, ještě mi to prosím jednou povyprávějte,“ žadonil poručík.

„Ono moc není co vyprávět, poručíku. Spali jsme. A když jsem se probudila, chtěla jsem si koupit nějaký ča-

sopis tady v trafice. Peněženku jsem měla v nočním stolku, ale nenašla jsem ji tam. Byla pryč. A s ní i tisícovka, co jsem tam měla. Tady Miluše se ztratil mobil a paní Bělské, co tu tehdy ležela, dokonce tablet. A na několika dalších pokojích lidem taky zmizely peněženky.“

„A stalo se to v době návštěv, že jo?“

Paní Novotná jen smutně pokývala hlavou a on pořád přeshlapoval na stejném místě. Nedostal se ani o krok dál. Všechno, co slyšel, už věděl. Znovu si to přehrával v hlavě. Důkazy a stopy došly dávno a nápady ne a ne přijít. Když byl na odchodu, zastavil se ještě na sesterně. „Kdyby se to zopakovalo, volejte mi hned,“ houkl na vrchní a podal ji svou vizitku. „Čím dřív se to dozvím, tím větší je šance, že na něco přijdeme.“ Slíbila mu to. Zdálo se to téměř neuvěřitelné, ale nemusel čekat ani příliš dlouho. Za tři týdny se mu ozvala.

„Tak je to tu zase, pane poručíku.“

„Kdy?“

„Pacienti na trojce si všimli zmizelých věcí asi před deseti minutami. A přidávají se další.“

„Jedu k vám,“ řekl a fofrem se začal sbírat k odchodu. „Šéfe, tentokrát ho dostanu, cítím to!“

Kapitán Hejda na něj mrkl a lhostejně mávl rukou. „Ke-cy, prdy, beďary...“

Poručík se tentokrát rozhodl jít na vše systematicky. Deset pokojů, z toho čtyři byly vykradeny. Kromě toho, že si promluvil s poškozenými, obešel úplně všechny pokoje. Zajímalo ho, jestli do nich někdo nenahlížel, neptal se po někom. Ale nic. Ani v jednom případě se nestalo, že by do pokoje nakoukl někdo cizí a na něco by se ptal.

„Byl tu jen sanitář otřít noční stolky,“ poznamenal suše

děda na posteli u okna. V první chvíli ho nenapadlo, že by na této informaci mohlo být něco zajímavého. Když si ale při cestě autem na stanici vše v hlavě přehrával, uvědomil si, že sanitář otírající noční stolky se objevil prakticky na všech pokojích, které nebyly vykradeny. Prudce otočil volantem a vrátil se na oddělení.

„Paní vrchní, kolik tu máte sanitářů? A poznal by někdo, kdyby tu chodil po pokojích falešný sanitář?“

Tak si to zrekapitulujeme,“ řekl s nadějí v hlase kapitán Hejda. „Náš pachatel bude nejspíš muž a pravděpodobně se převlíká za zdravotnického pracovníka. Nemůžeme se spoléhat na to, že nosí mundúr sanitáře, může se pokaždý převlíkat za někoho jinýho. Ale nejspíš mundúr má.“

„Přesně! A proto si ho prakticky nikdo nevšimne!“ dodal poručík.

„Okamžitě informujte všechny nemocnice, že tu máme problém a ať si hlídají personál. To přece není možný, aby se stačilo nalakovat bílou barvou a člověk se ve špitále dostal, kam chce!“

„Bohužel je...“ povzdychl si poručík.

„A to jeho oblíbený oddělení si vezměte pod zvýšený dozor. Vrátil se už třikrát, třeba je blbej a vrátí se zas!“

Že po něm policajti intenzivně jdou, to ani v nejmenším netušil. Šlo to všechno víc než hladce. Mundúr si oblíkl vždycky ještě doma, zaparkoval auto na nemocničním parkovišti a pak už jen suverénně vstoupil do budovy a začal obcházet oddělení. Jako rekvizitu stačilo mít malý kbelíček s vodou a hadřík na utírání nočních stolků. Dostal se všude. Byl si skoro jist, že kdyby chtěl, pustili by ho snad i na

operační sály. Až ho z toho trochu mrazilo. Když se po čtvrté vypravil na oddělení, kde před tři čtvrtě rokem ležel s kotníkem, šel už skoro jako domů. Zrovna byl na pokoji, kde kdysi ležel, ale protože jeden pacient měl návštěvu a druhý také nespál, jal se utírat noční stolek u prázdné postele, shodou okolností to byla ta jeho, ve které se kdysi pár týdnů válel. To jen un pro forma, aby mohl za chvíli opět odejít na další pokoj zkusit své štěstí. Vtom se otevřely dveře a sestra přinesla pacientovi u okna infuzi. Prohlížela si ho víc, než mu bylo milé a měl pocit, že mu v první chvíli snad i chtěla něco říct. Pak jako by si to rozmyslela, nebo co. Neměl z toho dobrý pocit, ale přece se nenechá rozhodit jednou sestrou!

Pak už to šlo celkem rychle. Poručík s týmem byl na místě rychleji, než stihl Tomáš projít všechny pokoje. Ne, že by si sestra všimla, že mají na pokoji falešného sanitáře, to zase ne, ale jak Tomáše uviděla stát u prázdné postele, na jednu chtěla automaticky vykřiknout: „Pane Mlejnků, co to děláte!? Na ten kotník byste ještě neměl šlapat!“ Vzápětí si však uvědomila, že pan Mlejnek už u nich dávno neleží a že na sobě nemá pyžamo, ale mundúr. Srdce se jí rozbušilo úlekem a než doběhla zpátky na sesternu, bylo jí jasné, že tady něco nehraje.

Když ho zatýkali, přijal to rezignovaně a problémy nedělal. Vlastně se mu ulevilo. Těch nočních stolků za posledních pár měsíců umyl už tolik, že to začínalo až nebezpečně zavánět prací. Vlastně se těšil, že si dá na nějaký čas pořádné leháro...

Zakázané ovoce

Ruch na chodbě internátu utichl. Prošla jednu chlapeckou ložnici za druhou, popřála učňům dobrou noc a pozhasínala hlavní světla. Vrátila se na služební pokoj, okamžik lovila v kabelce, až našla to, co hledala. Voňavý proud z intimspraye namířil do jednoho i druhého podpaží. Očima přejela levé zápěstí, teď má spoustu času. Až do šesti třiceti, kdy musí vyhlásit budíček.

Sáhla po knize a udělala si pohodlí na služební pohovce. Byl to spíše kavalec než lůžko, nebýt pestrobarevného kartonu, kterým ten letitý inventární kus vlastnoručně potáhla.

Začetla se do lechtivého milostného příběhu, více než psychologie postav ji ale přitahoval popis toho, co spolu v knize ti dva vyváděli. Její Jiří na to už nějak v poslední době není a jí to čím dál více chybí. Polkla, aby zahnala nenadálé sucho v krku.

Vyrušilo ji zaklepaní. Jinak by si snad ani neuvědomila, jak ten čas letí.

Alena Vytlačilová zvedla oči od knížky a sykla: „Dále!“

S nevolí odložila svazek na noční stolek. Už potřetí četla jednu a tutéž pasáž, nemohla se jí nabažit. Nedbale si

upravila vysoko nad kolena vyhrnutou sukni, která odhalovala její nahá stehna. Kdo to může být? Vždyť už bude skoro půlnoc.

Ve dveřích přešlapoval Jindra Koubek. Rašící knír prozrazoval druháka, kterému však mutující hlas neubral na šíři ramen. Dávno si ho všimla. Byl jiný než jeho spolužáci. Dospělejší, vyspělejší. Už ho nezajímaly sbírky odznaků či známek jako jeho vrstevníky, dokonce ani o fotbal v televizi nejevil takový zájem jako ostatní kluci.

Mládenec zachytil její zkoumavý pohled a stydlivě přešlápl. V pyžamu vypadal překvapivě urostle.

„Zavři...“ usmála se na něho. „Co potřebuješ?“

Hlavou jí bleskla nečekaně hříšná myšlenka. Je docela hezký. A mladoučký. Už ne dítě, ale ještě ne muž.

„Rozbolel mě zub...“ udělal dva kroky do místnosti.

„A přišel jsem požádat o prášek.“

„Zub, říkáš?“ vstala a pomalu vykročila k němu.

Určitě byl ale nejdříve kouřit na záchodě, neunikl jí jemný pach tabáku. Pak ucítila i pot z mladíkova pyžama. Nebylo to nepříjemné, naopak. Zavětrila jako kobyłka zjara.

Až se jí zatočila hlava. V podbřišku ucítila nutkavé svědění, které se pomalu měnilo ve vzrušení a touhu.

Cítila chvění, které jí proudivo od kolen nahoru. Aniž by moc přemýšlela, otočila klíčem v zámku.

Vrátila se k pohovce a posadila se.

„Ukaž...kterej to je?“ naznačila mu rukou, aby si přisedl vedle ní.

Chlapec poslušně otevřel ústa a ona mu vzala obličej do obou dlaní. Ucítila jemnou pokožku a když levou rukou lehce sjela po jeho hrdle na ramena a trup, jen jí pod bříšky prstů zahrály houžve svalů.

Matně si připomněla rozbředlé manželovo tělo s pneumatikou tuku kolem pasu a těžce polkla. Ách, ta kniha...jak to tam popisovali...

Jemným pohybem, aby ho nevylekala, si ho přitáhla k sobě a políbila.

Neucukl, ale ani neopětoval tlak rtů.

„Ty jsi ještě neměl děvče?“ pochopila v malé chvíli.

„Ne...“ sotva mu rozuměla.

„Ale ty můj chlapíčku...“ zapomínala, kde je, čím je a kolik je jí let. A především pak, kolik je jemu let. Vždyť by mohla být jeho matkou.

Seděli teď těsně vedle sebe. Opatrným pohybem mu masírovala bolavé místo a zpola mateřským, zpola milenci-
ným tónem ho uklidňovala: „Už to bude dobré...už to přestane...“

Chlapec se hýčkáni nebránil. Mlčky přijímal konejšivé doteky, které však stále více začínaly přecházet do hlazení a pak laskání.

„Pojď, všechno tě naučím...“ byla u rozhodnutí nenechat si ho vzít. Ať to má jakékoliv následky. Napije se z jeho mladosti do sytosti, tolikrát, kolikrát to jen půjde. Vždyť na takovou příležitost podvědomě dlouho čeká. Proto ta její věčně těsná trička a krátké sukně, proto její účast na večerních turnajích stolního tenisu učňů v přiléhavé teplákové soupravě, v níž zvláště vynikaly pohupující se zvony prsů. Děkala to všechno kvůli jejich rozpalujícím pohledům, ale žádný z nich si netroufal jít tak daleko, aby ji mezi čtyřma očima oslovil, nebo se jí jen třeba letmo dotkl. A ona po tom tak toužila...

A teď ho tady má, sama pro sebe, nezkušeného, což ji velmi lákalo. Před ním se nemusí stydět za nějaká kila na-

víc, vadnoucí pleť i povolující ňadra. Díky stínidlu lampičky nemusí mít dokonce obavy ani z vrásek na krku. On bude mít oči pro jiná místa. Tím si byla jistá.

„Tady...“ vzala mu dlaň do své a položila si ji na horní partii trička.

Chlapec sklopil víčka. Snad ze studu, nebo aby si vyvolal představu někoho velmi vzdáleného, snad i proto, aby neviděl dychtivost lesknoucí se v očích vychovatelky.

„No tak...neboj se...“ zrychloval se jí dech a sama se mu svlékla.

Nahý prs vzrušené ženy se mu rozlil do dlaně, teď byla dvojnásob ráda, že je to ještě panic. Ještě neumí porovnat rozdíl let. Téměř mateřsky mu podala prs k ústům a sténala, aby sál naběhlou bradavku. Plnil její přání a cucal obnažené ňadro bez rafinovanosti dospělého muže. O cestách rozkoše neměl ani ponětí, přesto se zajíkala slastí.

Opatrně, aby ho nevystrašila, vjela prsty do rozparku jeho pyžama. Něžně sevřela prsty zvětšující se symbol jeho mužství a netrvalo dlouho, aby s ním probrala první lekci lásky až do konce...

Ačkoliv zakázané ovoce chutná prý nejvíce, měl Jindra Koubek ještě na všechno dost času. I když vypadal jako hotový chlap, fyzické touhy ho ještě zdaleka netrápily. Raději, než by se těšil z nečekaných laskomin, které mu naservíroval osud v podobě nenasytné paničky, prozaicky bifloval k závěrečným učňovským zkouškám s maturitou, odkud by rád rovnou na vysokou školu. A když nepomohl plamen sexapealu, nečekaně vyšehlý z doutnajících uhlíků devětačtyřicetileté Aleny Vytlačilové, pomocné vychovatelky, mu-

sela milování chtivá žena sáhnout k pohružce, že jako manželka ředitele učiliště by snadno mohla zařídít, že by hezký, leč chladný Jindra také třeba nemusel být z těch či oněch důvodů připuštěn k závěrečným zkouškám. A pak už si celých pět měsíců, které je dělilo od konce školního roku, téměř pravidelně vybírala daň z lásky.

Nebylo to pro ni těžké, vždyť sloužila zásadně jen noční a to od jednadvacaté do sedmé hodiny ranní. Těžké to ale bylo pro Jindru, který se téměř proti přírodě samé oddával milostným hrám „nerad“ a s „odporem“, jak později uvedl do protokolu. Zvláště když se u vychovatelky potvrdilo staré přísloví, které říká, že s jídlem roste chuť, a on jí musel plnit veškeré její erotické sny i ta nejtajnější přání včetně orálního sexu. Na žalobu si ale ten „mileneček proti své vůli“ počkal, až ho v kapse hřálo maturitní vysvědčení.

Kapitán mravnostní policie, který dostal ten tragikomický případ na starost, se v duchu náramně divil chlapcově zatvrzelosti. Vždyť se koneckonců s tou nadřazenou paničkou špatně neměl, co by za to dali jiní. Brutálně ho neznásilnila, neublížila mu, jen ho opakovaně svedla. Vzhledem k jeho věku se nedalo hovořit ani o zneužití v pravém slova smyslu. To však byl pouze jeho vnitřní hlas, oficiálně byl povinen hájit literu zákona, který byl tímto hrubě porušen.

Vychovatelka se však nevzdávala: „No dovolte, co je tohle za nesmysl. Vždyť bych mohla být jeho matkou!“

„Nerozčilujte se, prosím...“ kapitán Vařecha nebyl přidělením tohoto případu nijak nadšen – ale vyřešit ho zkrátka musel.

To už tady dlouho nebylo – ohrožování mravní výchovy mládeže, kde pachatelem je – žena, svůdkyně.

Alena Vytlačilová se rozhodla zapřít nos mezi očima. To bylo zřejmé. Na všechny otázky měla odpovědi, dokonce se vykroutila i z tak průkazné situace, jako byl školní zájezd do Tater, kdy v lůžkovém voze měli ti dva, mladický učeň a téměř padesátiletá vychovatelka, pro sebe rezervované celé kupé.

„Ne, ne, nééé!“ byly její jediné odpovědi.

Ze situace a postavení svého manžela na učilišti těžila, nikdo z pedagogického ani pomocného sboru si nedovolil svědčit proti ní.

Dokonce zaútočila: „Nechte to vyšetřit na psychiatrii,“ zle jí svítily oči. „Vždyť je na hlavu...“

To jí nevyšlo. Mládenec nebyl mentálně retardovaný, jak ho osočila, nýbrž z komplexního hodnocení a výsledků závěrečných zkoušek bylo jasné, že patří mezi nejlepší žáky.

„Nedá se nic dělat,“ rozhodl se vyšetřovatel. „Provedeme konfrontaci.“

Ještě než k ní došlo, prolístoval si kapitán Vařecha pro osvěžení paměti příslušné zákony. Z praxe věděl příliš dobře, že odhalení a usvědčení pachatele trestného činu pohlavního zneužívání si vyžaduje mimořádné úsilí a spolupráci ze strany příslušníků policie i součinnosti vyšetřovatele s orgány oddělení obecné kriminality. Nic neponechával náhodě a byl s příslušnými složkami ve spojení. A jen doufal, že vychovatelka Vytlačilová nezná literu zákona a že v případě neudržitelnosti svých výpovědí vše neobrátil na hlavu. Ona totiž existuje klička, která nezapomíná na to, kdy se mezi pachatelem a poškozenou osobou vytvoří milostné pouto...

Jindra Koubek však trval na tom, že vše dělal „nerad“

a s „odporem“, byť pokaždé i vyvrcholil. Ale jak té ženě dokázat, že k pohlavnímu styku opravdu došlo? Že se jí ten kluk jen docela obyčejně nemstí za nějaký problém na učilišti?

Upřímně řečeno, kapitán Vařecha vzdychl sám pro sebe, ta paní nebyla žádným typem vampýra nebo sexbomby. Docela obyčejná neukožená a potřebná žena, která hledala jinde potěšení, kterého se jí doma nedostávalo. Její muž by za to všechno zasloužil. Tichá voda břehy mele a druhá míza je druhá míza...

Zatracená věc, mávl rukou. Uvidíme při konfrontaci.

Přítomni byli odborníci z psychologie, psychiatr, nechyběla ani gynekoložka. Kapitán Vařecha se naposledy zeptal Jindry Koubka, zda si na poslední chvíli vše nerozmyslel, zda nechce žalobu stáhnout a zda je připraven.

Mladík mlčky přikývl.

Vyšetřovatel dal znamení, do dveří vešla obviněná se službou. Na pokyn se mládenec i žena proti sobě posadili, jemu se rozlila tvář červeň, ona lehce stiskla rty.

„Pane svědku, opakujte do očí obviněné Vytlačilové svoji výpověď!“ vyzval kapitán Koubka.

Ten začal vyprávět to, co bylo už několikrát zaprotokolováno. Jak to vše začalo, když si přišel pro ten prášek na bolavý zub, jak za ním vychovatelka zamkla, jak se ho začala vyptávat, jestli už měl děvče a jak ho k sobě přivinula na pohovku. Jak se obnažila a nabídla se mu. Jak on nechtěl, ale jak jí podlehl a jak se časem stal jejím milostným zvířátkem a hračkou, se kterou se těšila a ukájela kdykoliv na to měla chuť a byla vhodná příležitost. A jak mu často

naznačovala, že kdyby nechtěl, tak že by mu mohl její muž škodit.

„To je lež!“ skákala mu do řeči Alena Vytlačilová. „Má moc bujnou fantazii, nebo se mi chce mstít jako vychovatelce, co byla na něho moc přísná...“

Otázky kladli vyšetřovatelé i lékaři a zdálo se, že nenajdou nic, co by zviklalo kamennou pevnost obhajoby paní Vytlačilové. Při Koubkových líčeních milostných her a praktik vrtěla hlavou – kam na to chodí, určitě čte tajně pornografické časopisy nebo se dívá na pornofilmy.

„Já jsem cudná manželka, já ani nevím, že se takové věci dělají...“ tvářila se jako panna.

Za léta praxe kapitán Vařecha zažil nepřeborné spousty lhářů, ale tak sebejistého, jakým byla tato žena, ještě ne. Tím si byl jistý. A málem zapochyboval o mládencově pravdomlnosti.

Alena Vytlačilová z očí do očí odmítala nařčení ze svedení a opakovaných pohlavních styků s učněm. Dokonce neměla daleko, aby se mu začala vysmívat ve smyslu – s tím bych asi tak vlezla do postele.

Zásadní zvrát však vyšel od samotného mladíka.

V zoufalství, jak by vše dokázal, si vzpomněl na maličkost, která však sehrála kardinální roli.

„Počkejte!“ vykřikl zoufale se slzami z té nespravedlivosti v očích.

A dodal pár slůvek pikantností, při kterých všem vyšetřovatelům i přes vážnost situace zaškubaly koutky úst v potlačovaném úsměvu.

O mateřském znamínku Aleny Vytlačilové na místě nejintimnějším nemohl vědět z doslechu, o jeho existenci se mohl přesvědčit jen na vlastní oči a to velmi, velmi z blízka, kdy ho nutila k orálnímu sexu.

Jeho pravost pak potvrdila i následující tělesná prohlídka lékařkou-gynekoložkou. A když se Alena Vytlačilová vrátila k zaprotokolování své výpovědi, povolily jí nervy a konečně se přiznala, osočujíc zároveň celé mužské pokolení, které prý co svět světem stojí, činí totéž, ale beztréstně.

V čemž ostatně měla svůj velký kus pravdy, což ji ale neomlouvalo...

Měla jsem to udělat dřív

Nevím, paní soudkyně, jestli jste vdaná, ale je to vlastně jedno. Určitě mi dáte za pravdu, že každá normálně orientovaná holka si představuje, že najde báječného chlapa a prožije s ním celý život v lásce, úctě a radosti. Nebyla jsem jiná, chtěla jsem mít pěkný život s milujícím partnerem a dětmi, prostě jsem o jiné alternativě ani neuvažovala. V takové rodině jsem vyrostla, rodiče si sice neprojevovali nijak okatě svou lásku, ale rádi se určitě měli. Takřka se nehádali, byli oba klidní a společně prožitý čas jim nebyl proti mysli.

Vzala jsem si svoji první lásku, nesmělého spolužáka ze střední školy, kterého jsem měla opravdu ráda a vypadalo to, že on má rád mě. Dcera se nám narodila do roka po svatbě, on mezitím šel na vojnu, protože tehdy ještě kluci měli dva roky vojny povinné. Navzdory tomu – a nebo možná právě proto - začátky manželství byly fajn, vlastně nejlepší v našem společném životě. Od samého začátku jsme měli vlastní byt, rodiče byli prozíraví a přihlásili mě do stavebního družstva ještě jako miminko, bylo to báječné,

zalité sluncem. Starala jsem se o miminko, zařizovala náš byt. On byl na druhém konci republiky, takže jsme si jen psali, mimochodem to byly velmi krásné, láskyplné dopisy, párkrát přijel na opuštěný a to bylo taky moc pěkné. Věnoval se miminku i mně a společně jsme si plánovali, co všechno v životě podnikneme.

Pak se vrátil, šel do zaměstnání, já byla na mateřské dovolené a on se vracel domů velmi rozmrzelý. Tvrdil, že tam jsou hrozní lidé, hlupáci a primitivové, že ho urážejí, ponižují, nedá se to prý vydržet a raději půjde pryč. Měla jsem trochu obavy o naši existenci a prosila ho, aby odešel až poté, kdy si najde jiné zaměstnání. Ale neposlechl, prostě jednoho dne ráno se rozhodl, že už do práce nepůjde a ani jim to tam nechtěl oznámit. Musela jsem to udělat já. Byl doma, neměl se k tomu něco jiného si najít, tak jsem se chopila iniciativy a sehnala mu práci u svého příbuzného, jehož jsem o to velmi pokorně poprosila.

Nebyla to práce nijak náročná, vlastně ani nevím, co přesně dělal, ale šlo o nějaké organizační práce ve velkém skladu textilního zboží. Oba jsme byli absolventy ekonomické školy, dnes se tomu říká obchodní akademie, a pracovníci s touto kvalifikací jsou v podstatě potřební všude. Práce ho nijak nezatěžovala, navíc byl v ženském kolektivu a to mu vyhovovalo. Ženské ho obskakovaly, dělaly mu pomyslení a jeho sebevědomí se rychle uzdravilo.

Mně ale jeho nová práce nevyhovovala, přinášel podstatně méně peněz než dřív, museli jsme se hodně omezovat. A tak jsem si našla přivýdělek vedle mateřské dovolené. Začala jsem dělat účetnictví pro jedno malé družstvo, jemuž se nevyplatilo brát účetní do stálého pracovního poměru. Asi jsem se osvědčila, protože pak přišla další nabídka, po ní

třetí a čtvrtá. Tehdy se začala uvolňovat ekonomická omezení, lidé začali zvolna podnikat a účetní potřeboval každý. Já byla pečlivá, rychlá, finanční nároky jsem neměla přehnané. Stíhala jsem, dcera byla hodná, zdravá, navíc mě to bavilo a měla jsem dobrý pocit z toho, že vydělávám tak slušné peníze, že jsme si mohli postupně pořizovat všechno, co jsme si přáli, co jsme potřebovali a chtěli.

Měla jsem z toho radost, ale můj muž právě naopak. Vadilo mu, že většina peněz v naší domácnosti je ode mne a začal být protivný, vztahovačný, nespravedlivý. Urážel mě, pořád mi něco vyčítal, byl na mě čím dál nepříjemnější. Ničím jsem se mu nezavděčila. Když dcera povyroستla do věku, kdy mohla jít do školky, šla jsem do zaměstnání a myslela si, že se to srovná. Vysvětlovala jsem si to tak, že mu vadí moje výděly, když jsem ještě na mateřské dovolené, doufala jsem, že se to s mým nástupem do práce srovná.

Ale nesrovnalo. Našel si milenkou a ani se tím netajil, dokonce mi ji předhazoval s tím, že bych si z ní měla brát příklad, protože je mnohem upravenější, stíhlejší, milejší, nemůžu se mu divit, že chce něco lepšího, než má doma. Ranilo mě to a chtěla se rozvést. S pláčem jsem se svěřila mamince, ale tu to vyděsilo. Rozvod pro ni jako pro věřící byl velkým hříchem a hrozně se bála, abych na sebe a své dítě nepřivolala boží hněv. Byla už tehdy nemocná a já jí nechtěla přidělovat další bolest, žádost o rozvod jsem tedy nepodala.

Rozhodla jsem se, že o sebe budu dbát, že se vylepším, abych se svému muži zase líbila. Ale dopadlo to úplně jinak. Usoudil, že mám určitě nějakého chlapa, začal mě podezřívát, vyčítat mi nevěru a bylo to ještě horší. Vyžadoval po mně sex dvakrát denně, ráno i večer, bála jsem se odmítnout, protože se hned rozzuřil a můj nezájem přičítal

mým jiným sexuálními aktivitám. Nedalo se mu nic vysvětlit a já nechtěla dělat scény, hlavně kvůli dceři. Ta byla sice ještě malá, ale napětí mezi námi už dobře cítila. Vylekala se pokaždé, když přišel muž domů a mnohokrát mě prosila, abych se s tatínkem nehádala.

Snažila jsem se, opravdu, věřte mi, paní soudkyně. V dobách, kdy se u nás měnil chod dějin, to chvíli vypadalo docela nadějně. Všechno se měnilo a spousta lidí doufala v radikální obrat k lepšímu, můj muž mezi nimi. Začal plánovat, že začne podnikat, už se viděl jako velký boss se spoustou podřízených, s vlivem, silným autem a obdivem okolí. Měl o sobě vysoké mínění, tvrdil, že ho dřívější režim dusil a teprve teď se nadechne a celému světu ukáže. Ale nějak se mu to nedařilo. Začal s jedním projektem, pak s dalším, dal se vždycky s někým dohromady a ten druhý ho buď obelhal, nebo okradl, nebo se kamsi vytratil.

Ale někdo musel rodinu držet nad vodou. Navíc mi k tomu přibyl tatínek, protože maminka zemřela a on byl na jedinou opuštěný a zcela bezradný. Starala jsem se o svou rodinu a také o něho. Tak jsem si zase přibrala účetnictví různých nově vzniklých firem, pracovala jsem, pracovala a pracovala, protože manželovy podnikatelské pokusy něco stály a zaplatit se to muselo. Manžel navíc začal svoje problémy řešit alkoholem. Nejdřív se napil občas, když potřeboval zapomenout na nějakou zradu nebo podraz, ale stal se z toho každodenní zvyk. Bohužel jsme měli společný účet, takže přístup k financím měl neomezený. Respektive omezený jenom mými schopnostmi.

Po nějakém čase jsem mu našla zaměstnání v jedné z firem, s níž jsem spolupracovala, protože sám uznal, že na podnikání nemá talent a v jedné ze svých světlých chvílek

mě o to požádal. Kromě toho mě ujišťoval, že už má krizové období za sebou a že teď bude všechno lepší. Opravdu nevím, paní soudkyně, jak jsem mohla být taková husa a pořád s ním byla. Už jsem ho neměla ráda, pohrdala jsem jím, byl mi nepříjemný a vůbec jsem nestála o nějaké společné chvíle. Tehdy jsem dokonce měla plán, rozhodla jsem se, že v tichosti požádám o rozvod a nastěhuji se k tátovi, který zůstal v bytě sám. Když jsem mu to ale řekla, nebyl rád. Přiznal se mi, že má už nějaký čas přítelkyni, se kterou plánuje společný život a pochopitelně ona se nastěhuje k němu, protože v jejím bytě zůstane rozvedený manžel. Sice mě překvapilo, že tak rychle táta našel novou partnerku, ale přála jsem mu to, svým způsobem to bylo i ulehčení pro mne. Odpadla mi starost o jednu domácnost.

Tak jsem pokračovala dál v rodinném životě, který se už vlastně tak nazvat nedal, doma jsme se potkávali a radost jsme z toho neměli. Naše dcera se naučila v této atmosféře žít, takřka nevycházela ze svého pokoje a já byla ráda, že aspoň ona má klid. Manžel byl totiž stále agresivnější. Nejdřív do mě jen tak strkal, pak do mě začal kopat a jednou mě popadl a vši silou mnou mrštil do skleněných dveří. Sklo se rozsypalo, za chvíli jsem ležela v krvi na zemi a vyděšená dcera, která vyběhla ze svého pokoje, na nic nečekala, utíkala k sousedům a odtud zavolala záchranku.

Zranění byla jen povrchová, ošetřili mě a poslali domů. Manžel mezitím vystřízlivěl, určitě se bál, co se s ním stane, po mém návratu byl zaražený a vydrželo mu to dokonce několik týdnů. Nepil, domů chodil hned po práci a několikrát se mi omluvil. Já si ale žádné iluze už nedělala.

Opravdu jsem si nenechala vymýt mozek, nestalo se mi to, co se někdy ženám v mé situaci stává, že si na týrání

zvyknou a začnou obviňovat samy sebe. Já se neobviňovala, věděla jsem, že takhle to dál nejde a že s tím musím něco dělat. Dcera dorůstala, nechtěla jsem, aby si mě přestala vážit. Stačilo, že pohrdala svým otcem.

Po nějaké době náš život vklouzl do bývalých kolejí, manžel se zase vracíval v noci ve značně zdevastovaném stavu a jeho útoky pokračovaly. Někdy jsem se stihla schovat v pokoji u dcery, kde jsme se zamkly, před dveře šouply skříň a nechaly ho chvíli do dveří kopat. Párkrát jsem se schovala i s dcerou u sousedů, kteří samozřejmě o všem věděli, mnohokrát jsem se jim omlouvala za hluk, kterým jsme je z našeho bytu obtěžovali. Párkrát jsme s dcerou našly azyl u mého táty a jeho nové partnerky, ale té takové návštěvy dost vadily, tak jsme od nich upustily.

Jednou mě zase manžel surově napadl, a tak jsem sama zavolala policii. Přijeli, on se tvářil, že je vše v pohodě, naznačil, že já jsem poněkud hysterická, oni se zatvářili chápavě a zase odjeli. Podruhé jsem policii sama zavolala od sousedů, když řádil v bytě jak šílený. Přijeli, sebrali ho a druhý den po vystřízlivění ho zase poslali domů.

Nebudu vás, paní soudkyně, unavovat všemi detaily našeho společného života, bylo to pořád stejné a navíc banální, protože všichni alkoholici se chovají podle velmi podobného scénáře. Jen pár alkoholiků je hodných nebo veselých, většinu z nich přemíra pití změnil v primitivní surovce.

Jak šel čas, měla jsem toho víc a víc dost, nakonec jsem se odhodlala, vyplnila příslušné formuláře, najala si advokátku a požádala o rozvod. Troufla jsem si na to tehdy, když dcera oslavila osmnáctiny a našla si s kamarádkou podnájem. Byla jsem ráda a vůbec jsem jí to nerozmlouvala. Dojalo mě, když mě ujistila, že za ní mohu kdykoliv při-

jít, že se tam srovnáme. A to si s kamarádkou pronajaly jenom garsoniéro.

Rozvod proběhl naprosto hladce. Moje advokátka měla vše připravené, on jenom zíral a všechno odsouhlasil. V té době už nepracoval, byl v invalidním důchodu, protože měl alkoholem tak zničené tělo a hlavně mozek, že už nebyl schopný žádné práce. Třásl se mu ruce i nohy, měl žaludeční vředy, bral léky na tlak, na játra, přišel o žlučník a žádná z hodnot, které se v organismu měří, nebyla v pořádku.

Nebudu předstírat, že jsem byla stále ušlechtilá a nic zlého jsem mu nepřála. Opak je pravdou. Přála jsem mu to nejhorší a vůbec se za to nestydím. Blížila se mi čtyřicítka a já si uvědomila, kolik let jsem promarnila vedle naprosto zbytečného člověka, který nejen ničím nepřispěl lidstvu, ale navíc dokonale otrávil život svým nejbližším. Snad jednu polehčující okolnost jsem byla schopná uznat. Jako dítě přišel o rodiče, vychovala ho babička a ta zřejmě neměla dost síly na to, aby z něho udělala chlapa. Jistě, měla jsem si toho včas všimnout, ale vždyť jsme se poznali ještě jako děti. Já ale jeho vlastnosti nevnímala, stačilo mi, že je hezký, o hlavu vyšší než já.

Kolikrát jsem si říkala, když ležel opilý někde na podlaze nebo rozvalený v křesle, jak by bylo krásné kdyby už se neprobudil. Mívala jsem i černější myšlenky. Klidně bych mu k večeři udělala smaženici z muchomůrek zelených, věděla jsem, že se dají zaměnit za žampiony, jenomže já na tyhle houby nikde nenarazila, a to jsem opravdu prostudovala v lese každou jen trochu podobnou houbu. Netuším, kam na ně lidé chodí a připadalo mi krajně riskantní ptát se na to nějakého mykologa. Taky mě napadlo, že bych mohla drtit sklo a po troškách mu ho přidávat do jídla, do-

četla jsem se v nějaké detektivce, že se tak dá celkem spolehlivě člověk sprovodit ze světa. Ale on byl na jídlo velmi opatrný, vybíravý, sklo by mu určitě skřípalo mezi zuby a poznal by to.

Ale to jsem trochu odbočila. Zkrátka přiznávám, že jsem měla ty nejhorší a nejkrvelačnější myšlenky, a to hlavně proto, že jsem se ho nezbavila ani po rozvodu. Nejenže neměl kam jít, to bych ještě nějak vyřešila, náš byt by se dal vyměnit za dva malé, ale on se tím alkoholismem natolik vyřídil, že přestal chodit, prostě skončil na vozíku.

Nebyl úplně bezmocný, o základní potřeby se dokázal postarat, takže jsem nemusela opustit zaměstnání, nicméně zůstali jsme ve společném bytě, který se ani nemusel příliš upravovat, jen jsme odstranili prahy mezi jednotlivými pokoji. V domě byl výtah, z domu se dalo bez problémů vyjet, takže se sám dostal i do hospody a život šel dál. Jen s tím rozdílem, že už nebyl agresivní, ani by to nešlo, aby do mě strkal, na to už neměl sílu. Byl opravdu mimořádně zchátralý.

Občas jsem ho doprovodila k lékaři, protože tam asistenci potřeboval, někdy jsem ho vzala jen tak na procházku, protože mi ho bylo jednoduše líto. Všichni známí se tomu divili, že se po tom všem o něho ještě starám, a radili mi, abych ho dala někam do ústavu. Když jsem se to s ním snažila rozumně probrat, začal vzlykat jako malé dítě, prosil mě, abych ho nikam nedávala, že si uvědomuje, jak byl hrozný a jak jsem s ním musela být nešťastná.

Mě už to ale nedojímalo. Nezůstal ve mně ani kousek citu, který bych k němu chovala, jen obyčejný soucit, který bych ale měla ke komukoliv, kdo by se ocitl ve stejné situaci jako on.

Nakonec to, paní soudkyně, všechno vyřešil sám. Při jednom z našich vzácných výletů, kdy jsem mu chtěla koupit něco na sebe, jsem ho výtahem dovezla do stanice metra a čekali jsme na vlak.

„Víš, co by bylo nejlepší?“ obrátil na mě najednou své vyhaslé a kalné oči. A aniž by čekal na odpověď, dodal: „Kdybys teď do mě pořádně strčila. Měl bych to rychle za sebou.“

Když to řekl, právě se blížil vlak, tak jsem to, paní soudkyně, udělala. A víte, co jsem si potom řekla? Že jsem to měla udělat dřív.

»»»» Volejte linku 158 ««««

Vážení čtenáři, rozhodli jsme se pomoci Policii ČR při pátrání po osobách. Kdokoliv z vás by měl podezření, že spatřil osobu z tohoto listu *Magazínu Živé krimi*, ať hned volá linku 158!
redakce

UHRÍNOVÁ ZUZANA (hledaná žena)

Státní příslušnost **Slovenská republika (SK)**

Pátrání vyhlášeno **28. 12. 2016**
Datum narození **15. 2. 2000**

Nebezpečný **NE**
Ozbrojen **NE**
Nakažlivá nemoc **NE**
Výška **164 cm**
Zdánlivé stáří **16 až 18 let**

POPIS OSOBY

POSTAVA
hubená
BARVA VLASŮ
černé
BARVA OČÍ
hnědá

HAKEL PATRIK (hledaný muž)

Státní příslušnost
Česká republika (CZ)

Bydliště **okres SOKOLOV**
Pátrání vyhlášeno **28. 6. 2016**
Datum narození **18. 8. 1983**
Nebezpečný **NE**
Ozbrojen **NE**
Nakažlivá nemoc **NE**
Výška **170 až 175 cm**
Zdánlivé stáří **33 až 35 let**

POPIS OSOBY

POSTAVA
hubená
BARVA VLASŮ
hnědočerné
TVAR VLASŮ
vlnité
BARVA VOUSŮ
hnědočerné
STŘIH VOUSŮ
oholen
BARVA OČÍ
hnědá

KUČERA VÁCLAV (hledaný muž)

Státní příslušnost **Česká republika**
Bydliště **okres PŘÍBRAM**

Pátrání vyhlášeno **21. 5. 2017**
Datum narození **30. 7. 2001**

Nebezpečný **NE**
Ozbrojen **NE**
Nakažlivá nemoc **NE**
Výška **180 až 185 cm**
Zdánlivé stáří **17 až 19 let**

POPIS OSOBY

POSTAVA
střední
BARVA VLASŮ
hnědé
TVAR VLASŮ
vlnité
BARVA OČÍ
modrá

Zločinu na stopě

V rukách držíte, vážení čtenáři, nový magazín Živé krimi. Proč takový název? Protože autorský kolektiv se 100% dostal do kontaktu se zločinem!

PhDr. Marie Formáčková jako jedna z našich kmenových autorek, učila ještě donedávna dospělé odsouzené muže ve výkonu trestu odnětí svobody. Jako zástupkyně ředitele měla na starosti výuku cizího jazyka a češtiny: „Někteří mí žáci, věkově rozptýlení mezi 18 a 55 lety, byli vysokoškoláci, jiní ale neuměli pořádně gramatiku,“ vzpomíná.

Ředitel školy Jan Beer, který také píše kriminální povídky, o své práci říká: „Každý má šanci na to, aby se po odpykání trestu zařadil mezi normální lidi, pokud uhradí škodu poškozeným.“

Příběhy, se kterými se jmenovaní setkávali, možná časem dají na román. Logickým vyústěním dnes jsou ale povídky, ve kterých jsou jména obětí i pachatelů záměrně změněna, a to s ohledem na jejich osobní integritu.

Malá nakladatelská společnost AFP Global, s. r. o., je otevřena svým čtenářům. Pokud máte doma v šuplíku námět na povídku, sem s ním!

Jestli si myslíte, že je ve vašem okolí příběh, který by stál za literární ztvárnění, dejte vědět.

Adresa pro zasilání korespondence je jednoduchá: 100% krimi, P. O. Box 102, Praha 1, PSČ 111 21.

Posílat můžete dnes již i objednávky předplatného, pokud byste chtěli až do schránek dostávat váš nový magazín a zasílat můžete tajenku s vyluštěným textem.

Říká se, že kdo nehraje, nevyhraje – my jsme pro vás připravili křížovku soutěžní, abyste si měli možnost počkat na výhru, kterou můžete dostat jen a jen vy!

Odměnění budou drobným dárkem ti, kteří zašlou správně vyplněnou tajenku do konce září. Další číslo magazínu Živé krimi totiž vychází již začátkem října a právě v něm chceme širokou čtenářskou obec seznámit se jmény prvních výherců a odtajnit i originální dárky, které dostanou.

Přirozeně uvažujeme i o dalším vývoji. Pokud budete s povídkami spokojeni, necháme na vás, vážení čtenáři, abyste ke konci roku vybrali ty, které se vám líbí nejvíce!

Jsme připraveni k tomu, aby pak byly nejlepší povídky zpracovány do audio podoby a v CD formě s jejich namluvením renomovanými herci a autory byl seznámen svět.

Pokud zahltíte naši poštovní schránku svými dopisy a náměty, budeme jen rádi, vážení čtenáři. Již na konci roku se totiž můžete těšit na Velkou vánoční soutěž o nejlepší čtenářskou krimi povídku!

Kdo z vás se bude cítit, může pomaličku začít skládat písmenka a nějak to dopadne.

Doufáme, že vám s naším magazínem Živé krimi bude příjemně.

Vaše redakce

„Manželka celou noc nepřišla domu, asi má milence.“ „Prosím vás, to hned nesmíte myslet na nejhorší, třeba ji... **(tajenka)**“

POMŮCKA: KKE, ÍDA, AVAL, SNĚT,	ŘÍMSKY 4	FRANCOUZ- SKY BANÁN	ŘADA STROMŮ PODĚL SILNICE		2. DÍL TAJENKY	BEČKA	DOMÁCKY EDUARD	MÍSTO NA SKÁLE
SLOVEN. JENOM				TENKÝ KOVOVÝ PLÁT				
NÁSEP				VYZNAMENÁNÍ OZNAČENÍ TYPU NÁKLADNÍHO VOZU ČSD				
	NEKOSIT							
	BITKA							
POHÁDKOVÝ PRINC							SMĚNEČNÉ RUČENÍ	NASÁVATI
OSOBNÍ ZÁJMENO			PŘEDLOŽKA			ZN. ARSENU		
			NUŽE			ZN. ELEKTRON- VOLTU		
1. DÍL TAJENKY				NEŠÍKOVNÁ ZKR. KATEDRY ZÁPADO- ČESKÉ UNIVERZITY				
	VÉZT SE	UKOUT POHOŘÍ NA KRĚTĚ						
ZÁSMAŠKA						ŘÍMSKY 51		
						SOK		
DOMÁCKY EDUARD			ZKRATKA EVROPSKÉ MĚNY				POLÁRNÍ SAVCI	JEDNOU
			USPAT					
POHÁDKOVÁ BYTOST				NOVINY A ČASOPISY JUBILEJNÍ				
	MPZ SLOVENSKA	MUŽ VODÍCI PSY TEDY						
CIZOPASNÁ HOUBA						AŤ		
KOVANÝ					PRES			

Magazín až do vaší schránky!

OBJEDNÁVKA PŘEDPLATNÉHO
roční – pololetní

Místo 44 korun
na stánku
JEN za 40,- Kč

Ode dne

Jméno a příjmení:

Bydliště:

..... PSČ:

Dodací adresa:

..... PSČ:

(Jen pokud je odlišná od místa bydliště)

Telefon:

Datum: Podpis:

ŽIVÉ KRIMI Objednávku odešlete na adresu:
P. O. Box 102, Praha 1, PSČ 111 21

Soutěžní kupón – tajenka křížovky

Jméno a příjmení:

Bydliště:

..... PSČ:

Dodací adresa:

..... PSČ:

(Jen pokud je odlišná od místa bydliště – abychom mohli odeslat cenu)

TAJENKA:

Telefon:

Datum: Podpis:

ŽIVÉ KRIMI Kupón odešlete na adresu:
P. O. Box 102, Praha 1, PSČ 111 21

ŽIVÉ KRIMI – 5/2017

Dvoutměsíčník AFP Global, s. r. o.

Adresa redakce:

P. O. Box 102, Praha 1, PSČ 111 21

Publisher - šéfredaktor:

PhDr. Jan Beer, mobil +420 775 175 678

Zástupkyně šéfredaktora: PhDr. Marie Formáčková

Redakce: Mgr. Ivan Černý, Bc. Markéta Höschlová,
Bc. Miloš Kubík, MgA. Marek Marek, JUDr. Miroslav Mittlöhner, CSc

Vedoucí oddělení korektur:

PhDr. Šárka Hrdinová, hrdinovi@seznam.cz

Vedoucí oddělení grafiků: Josef Slunéčko

Vedoucí oddělení tajenek: Lukáš Littman

Manager distribuce: Pavel Říha,

pavel.riha@email.cz, mobil +420 602 228 890

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Za původnost a správnost příspěvků odpovídají autoři.

MK ČR: E 22965, ISSN 2570 - 6519

Distribuce: PNS, a. s., ve Slovenské republice PressMedia, s. r. o.

Předplatné: A. L. L. production, s. r. o.

Tisk: Czech Print Center, a. s.

Cena včetně DPH 44,- Kč

na Slovensku 2,19 €

Příští číslo vyjde 10. 11. 2017